№ 31. Warszawa, dnia 20 października 1925 r. Rok VII.

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU.

Cena numeru pojedyńczego 75 groszy, z przesyłką zwyczajną 83 groszy, poleconą 1 zł. 13 groszy. Prenumerata kwartalna 5 złotych. Cena ogłoszeń za tekstem od wiersza 1 m/m. szpalty redakcyjnej 30 gr., tabelaryczne i cyfrowe 60 gr. Materjał redakcyjny oraz ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu", należy kierować do Administracji, Rymarska 8, Tel. redakcji 148.08, tel. Administracji Nr. 276.20. Za terminowy druk ogłoszeń Administracja nie odpowiada. Konto czekowe w P. K. O. Nr. 20205.

OD ADMINISTRACJI.

Celem uniknięcia przerwy w dostarczaniu „Dziennika Urzędowego" Administracja przypomina, iż czas odnowić prenumeratę na kwartał IV-ty r. b., która wynosi z przesyłką pocztową 5 zł.

Monopol spirytusowy

641.

OKÓLNIK L. 16310/3188 D. A. M. W-a.

W sprawie uregulowania kwestji zastępstwa Kierowników Oddziałów D. P. M. S. przy Izbach skarbowych i przy Wydziale skarb. Śl. Urzędu Woj. w Katowicach.

Do wszystkich Izb skarbowych i Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego-Wydział skarbowy w Katowicach.

Ministerstwo Skarbu uchyla postanowienie zawarte w okólniku Dyrekcji Państw. Monopolu Spirytusowego Nr. 61/1925 w sprawie zastępstwa Kierowników Oddziałów i postanowienie zawarte w ustępie 1 okólnika Dyrekcji Państw. Monopolu Spirytusowego Nr. 62/1925 w sprawie instrukcji dla Oddziałów D. P. M. S. (v. Dziennik Urzędowy Minist. skarbu z r. 1925 Nr. 29, poz. 614 i 615), jako sprzeczne z reskryptem Ministerstwa Skarbu z 19.IX 1925 L. 15015/2961 (D. A. i M. W. D.), którym została definitywnie uregulowaną kwestja zastępstwa Kierowników Oddziałów D. P. M. S. przy Izbach skarbowych i przy Wydziale skarbowym Śl. Urzędu Woj. w Katowicach.

Warszawa, dnia 3 października 1925 r.

Za Ministra Skarbu:
(—) *Karśnicki.*
Podsekretarz Stanu.

642.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 17 września 1925 r.

o ogłoszeniu ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. o monopolu spirytusowym po uwzględnieniu zmian i uzupełnień wprowadzonych ustawami z dnia 13 maja 1925 r. i z dnia 20 lipca 1925 r.

Na zasadzie art. 26 ustawy z dnia 20 lipca 1925 r. w przedmiocie zmian i uzupełnień ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. o monopolu spirytusowym (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 580) zarządza się co następuje:

§ 1. Ogłasza się załączony do niniejszego rozporządzenia tekst ustawy z dnia 31 lipca 1924 roku o monopolu spirytusowym (Dz. U. R. P. Nr. 87, poz. 756) z nową numeracją artykułów po uwzględnieniu wszelkich zmian i uzupełnień wprowadzonych ustawą z dnia 13 maja 1925 r. w przedmiocie odszkodowania dla robotników i pracowników przedsiębiorstw spirytusowych, którzy z powodu wprowadzenia monopolu spirytusowego stracili zajęcie (Dz. U. R. P. Nr. 59, poz. 415) i ustawą z dnia 20 lipca 1925 2r. w przedmiocie zmian i uzupełnień ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. o monopolu spirytusowym (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 580).

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Sakrbu:
(—) *W. Grabski.*

(Dz. U. R. P. z dnia 8 października 1925 r. Nr. 102, poz. 720).

Załącznik do rozp. Min. Skarbu z dnia 17 września 1925 r. (poz. 720).

USTAWA

z dnia 31 lipca 1924 r.

o monopolu spirytusowym.

CZĘŚĆ PIERWSZA.

Postanowienie ogólne.

Art. 1. 1) Zakup i sprzedaż spirytusu dla zużycia w granicach Państwa,

2) wyrób i sprzedaż czystych wódek, oraz

3) wyrób spirytusu z surowców, nie wymienionych w niniejszej ustawie, jest wyłącznym przywilejem (monopolu) Skarbu Państwa, poza wyjątkami przewidzianemi w niniejszej ustawie.

Do wyrobu i oczyszczania spirytusu, do wyrobu drożdży, octu, wódek gatunkowych i likierów, oraz do sprzedaży wszelkich wódek potrzebne jest zezwolenie Ministra Skarbu.

Produkcja, oczyszczanie, wywóz, przywóz i przewóz wszelkiego spirytusu i wyrobów z niego, służących do spożycia, odbywać się będzie stosownie do przepisów niniejszej ustawy.

Art. 2. Państwowy Monopol Spirytusowy posiada osobowość prawną.

Do wykonywania uprawnień, wyszczególnionych w art. 1 tworzy się Dyrekcję Państwowego Monopolu Spirytusowego (D. P. M. S.) podporządkowaną Ministrowi Sakrbu, który kreśli jej ustrój wewnątrzny.

Na czele Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego stoi dyrektor.

Art. 3. Państwowy Monopol Spirytusowy przejmuje wszelkie ruchomości i nieruchomości, któremi rozporządzał rządowy monopol spirytusowy rosyjski, oraz wszelkie inne urządzenia i naczynia, będące własnością Państwa, a służące do pomieszczenia i przewozu spirytusu, oraz majątek Państwa w spółce „Cysterny“.

Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego działa na zasadzie odrębnego preliminarza rocznego dochodów i rozchodów, zatwierdzonego przez Ministra Sakrbu po wysłuchaniu Państwowej Rady Spirytusowej. W ramach tego preliminarza Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego wykonywa wszelkie inwestycje, nie wyłączając budowli i nabywania nieruchomości. Preliminarz ten stanowi załącznik do budżetu Pańtswowego. Do ogólnego budżetu państwowego wchodzi z tego preliminarza jedynie nadwyżka dochodów, względnie rozchodów.

Z końcem każdego roku kalendarzowego Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytosowego zestawia bilans oraz rachunek zysków i strat wedle zasad księgowości handlowej.

Państwowy Monopol Spirytusowy jest obowiązany zatrudnić w swych zakładach przede wszystkiem urzędników i robotników przedsiębiorstw, które zostały zamknięte wskutek wprowadzenia w życie przepisów niniejszej ustawy. O ile Państwowy Monopol Spirytusowy nie zatrudni wymienionych urzędników i robotników, natenczas winien im wypłacić odszkodowanie w wysokości sześciomiesięcznego normalnego zarobku, otrzymanego w sześciu ostatnich miesiącach przed zamknięciem zakładu. Do odszkodowania uprawnieni są tylko ci urzędnicy i robotnicy, którzy a) pracowali w przedsiębiorstwach przemysłu spirytusowego co najmniej przez jeden rok. bezpośrednio przed zamknięciem przedsiębiorstwa; b) nie pobierali ogółem więcej, niż 600 zł. miesięcznie; c) są obywatelami polskimi. Nie mają prawa do odszkodowania ci urzętnicy i robotnicy, którzy nie przyjęli odpowiedniej pracy, ofiarowanej im w biurach lub zakładach Państwowego Monopolu Spirytusowego w dotychczasowem miejscu zamieszkania.

Jeden procent czystego dochodu monopolu spirytosowego przeznacza się do dyspozycji Ministra Spraw Wewnętrznych na walkę z alkoholizmem, szpitale i schroniska dla alkoholików.

Art. 4. Przy Ministerstwie Skarbu tworzy się Państwową Radę Spirytusową. jako organ doradczy i opinjodawczy w sprawach, wymienionych w tej ustawie lub zleconych przez Ministra Skarbu.

Radzie przewodniczy Minister Sakrbu lub wyznaczony przez niego zastępca. Rada składa się z 18 osób:

a) w jednej połowie — z wyznaczonych po trzech przez Ministra Skarbu, Przemysłu i Handlu, oraz Rolnictwa i Dóbr Państwowych z pośród znawców produkcji spirytusu. rektyfikacji i fabrykacji wódek oraz eksportu i wewnętrznego handlu spirytusem:

b) w drugiej połowie — z przedstawicieli producentów spirytusu, rektyfikatorów i fabrykantów wódek, z eksporterów i handlujących oraz techników gorzelniczych na wniosek dotyczący organizacyj, powołanych przez Ministra Skarbu w sposób. określony w rozporządzeniu wykonawczem.

Członkowie Państwowej Rady Spirytusowej jednej i drugiej grupy będą powołani przy równomiernem uwzględnieniu tak wszystkich dzielnic Polski, jako też wspomnianych zawodów gospodarczych z tem zastrzeżeniem, że z liczby dziewięciu przedstawicieli drugiej grupy przypada czterech na przedstawicieli gorzelni rolniczych, jeden na przedstawicieli rafineryj, jeden na przedstawicieli fabryk wódek. jeden na przedstawicieli eksportu i handlu i jeden na przedstawicieli techników gorzelniczych.

Państwową Radę Spirytusową zwołuje Minister Skarbu w miarę potrzeby.

Minister Sakrbu winien zwołać Radę w ciągu dwóch tygodni na żądanie co najmniej 9 członków Rady. Żądanie powinno być wniesione na piśmie i zawierać wyszczególnienie spraw, które mają być przedmiotem obrad.

Art. 5. W ciągu miesiąca listopada każdego roku Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego ustali wysokość swego zaptrzebowania na następną kampanję gorzelniczą i poda ją do publicznej wiadomości.

Ilość tę Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego zakupuje, a przedsiębiorcy gorzelni winni dostarczyć po monopolowej cenie nabycia, ustanowionej przez Ministra Sakrbu

po wysłuchaniu Państwowej Rady Spirytusowej (art. 10) franco najbliższa stacja towarowa kolei żelaznej lub przystań. Odbiór spirytusu przez władze skarbowe następuje w rektyfikacji.

Nadwyżkę spirytusu, przekraczającą wewnętrzne zapotrzebowanie Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego, zwalnia Minister Skarbu do wywozu zagranicę spółdzielczym organizacjom, działającym na postawie statutu, zatwierdzonego przez Ministra Skarbu.

Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego uprawniona jest do zwolnienia producentowi potrzebnej ilości spirytusu skazonego dla celów przemysłowych własnego gospodarstwa. Ilość tę zalicza się na kontygent zakupu. Koszty skażenia ponosi w tym wypadku producent.

Art. 6. W ciągu miesiąca lutego Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego powiadamia każdą gorzelnię, jaką ilość spirytusu obowiązana będzie dostarczyć w ciągu następnej kampanji gorzelniczej, i poda przypuszczalne terminy odbioru.

Art. 7. Odprawa spirytusu z gorzelni i rektyfikacji dokonywa władza skarbowa stosownie do przepisów wydanych przez Ministra Skarbu.

Art. 8. Odstawy spirytusu z gorzelni do najbliższej stacji towarowej kolei żelaznej, względnie do najbliższej przystani, uskutecznia przedsiębiorca gorzelni własnym kosztem w naczyniach metalowych.

O ile Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego zażąda odstawienia spirytusu do innego miejsca, aniżeli do najbliższej stacji towarowej kolei żelaznej, względnie do najblizszej przystani, natenczas poniesie ona ewentualną różnicę kosztów przewozu według taryfy, ustanawianej corocznie przez Ministra Skarbu po wysłuchaniu Państwowej Rady Spirytusowej.

Jeżeli gorzelnia nie posiada własnych, do transportu spirytusu zdatnych naczyń metalowych, może Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego na żądanie gorzelni dostarczyć na czas beczek metalowych do najbliższej stacji towarowej kolei żelaznej. Gorzelnia jest zobowiązana własnym kosztem zwieźć beczki te do gorzelni.

Za używanie beczek skarbowych Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego pobierać będzie opłaty według ustanowionej przez nią taryfy, z doliczeniem kosztu frachtu kolejowego przewozu tych beczek do najbliższego składu. Natomiast zapłaci ona gorzelni odpowiednie wynagrodzenie za użycie jej naczyń do transportu kolejowego według specjalnej taryfy.

Kosz przewozu kolejowego ponosi Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego.

Art. 9. Wysokość dopuszczalnych zaników przy magazynowaniu tak w gorzelniach jak i w innych składach i podczas transportu spirytusu ustanawia Minister Skarbu po wysłuchaniu Państwowej Rady Spirytusowej. Za zaniki (ubytki) nieusprawiedliwione lub przekraczające dozwolone normy magazynowe odpowiadają: przedsiębiorca, oraz zarządzający gorzelnią, względnie rektyfikacją lub składem, do podwójnej wysokości monopolowej ceny sprzedaży wyznaczonej za spirytus do fabrykacji wódek gatunkowych (art. 22 p. 2).

Władza skarbowa II instancji zwolni przedsiębiorcę od uiszczenia należności, w ustępie poprzednim określonych, jeśli ubytki powstały:

1) do chwili prawidłowego załadowania spirytusu na stacji towarowej kolei żelaznej lub przystani — skutkiem siły wyższej;

2) od chwili prawidłowego załadowania spirytusu na stacji towarowej kolei żelaznej lub przystani — skutkiem siły wyższej lub skutkiem wypadków, niespowodowanych bądź to przez działanie, bądź też przez zaniechanie działania, przedsiębiorcy lub jego pracowników.

Zaistnienie powyższych wypadków, zwalniających przedsiębiorcę od odpowiedzialności za ubytki, winien przedsiębiorca udowodnić.

Art. 10. 1) Monopolowa cena nabycia spirytusu składa się:

a) z podstawowej ceny monopolowej;

b) z dodatku lub potrącenia zależnie od wysokości odpędu.

2) W listopadzie każdego roku ustala Minister Skarbu po wysłuchaniu Państwowej Rady Spirytusowej podstawową cenę monopolową za spirytus, który będzie dostarczony do Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego w ciągu bieżącej kampanji.

3) Cenę spirytusu ustala się za 1 hektolitr 100% alkoholu. Należność wypłaca się dostawcom w ciągu 14 dni po uskutecznieniu dostawy.

4) Podstawowa cena monopolowa winna być dla każdego województwa oddzielnie wypośrodkowana i tak obliczona, aby pokrywała przeciętne koszty produkcji spirytusu dobrze prowadzonej gorzelni rolniczej, wypalającej w ciągu kampanji 700 hl. 100% spirytusu z ziemniaków, przyczem wywar powinien pozostać gorzelni za darmo.

5) Minister Skarbu oznaczy po wysłuchaniu Państwowej Rady Spirytusowej do dnia 1 lipca każdego roku wysokość i terminy przedpłaty, którą może Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego wypłacić za odpowiedniem zabezpieczeniem przedsiębiorcy gorzelni na rachunek jego należytości za produkty przyszłej kampanji.

Art. 11. Przy gorzelniach rolniczych dolicza się do ceny podstawowej lub też się z niej potrąca, zależnie od wysokości naznaczonego dla Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego kontyngentu zakupu spirytusu:

	do	300 hl.	— 15%	dodatku
od 301	„	400 „	— 12%	„
„ 401	„	600 „	— 8%	„
„ 601	„	800 „	— bez dodatku i potrącenia	
„ 801	„	1000 „	— 4%	potrącenia
„ 1001	„	1300 „	— 6%	potrącenia
ponad 1300 hl.			— 10%	

Jeżeli wskutek stosowania niższego procentu dodatku, względnie wyższego procentu potrącenia, suma należna za większą ilość spirytusu byłaby niższa od sumy, należnej za mniejszą ilość, natenczas należy wypłacić najwyższą sumę, jaka wypadnie z obliczenia mniejszej ilości spirytusu.

Do gorzelni przemysłowych stosuje się bez względu na ilość wyrobionego spirytusu wyłącznie potrącenia, obniżające o 17½% cenę podstawową, ustaloną dla gorzelni rolniczych. Jeżeli gorzelnie przemysłowe nie zużytkowują całego wywaru, natenczas potrąca się dodatkowo jeszcze 10%.

Cena za spirytus z gorzelni drożdżowych, który zakupuje w całości Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego, wynosi o 20% mnież niż podstawowa cena monopolowa za spirytus rolniczy, przyczem zastosowują się dodatki i potrącenia, przewidziane w ustępie 1 niniejszego artykułu.

Oczyszczanie spirytusu.

Art. 12. Oczyszczanie (rektyfikowanie, rafinowanie) spirytusu odbywa się:

a) w rektyfikacjach,

b) w oddziałach rektyfikacyjnych fabryk wódek i gorzelń.

Minister Skarbu określi po wysłuchaniu Państwowej Rady Spirytusowej warunki rektyfikacji i magazynowania w zakładach prywatnych, wykonywujących zamówienia Skarbu, tudzież ustali zasady, na jakich ma się odbywać oczyszczanie spirytusu, przeznaczonego na wywóz zagranicę.

Wynagrodzenie za oczyszczanie i magazynowanie spirytusu ustalone zostanie bądź na posdtawie dobrowolnej umowy pomiędzy Dyrekcją Państwowego Monopolu Spirytusowego, a właścicielami rektyfikacji, bądź też w drodze publicznego przetargu.

Art. 13. Przedsiębiorca rektyfikacji odpowiada za przyjęty do oczyszczania spirytus monopolowy.

Za nieusprawiedliwione zaniki (ubytki) przy oczyszczaniu i magazynowaniu obowiązany jest przedsiębiorca rektyfikacji zapłacić Skarbowi Państwa obowiązującą w czasie stwierdzenia ubytku podwójną monopolową cenę spredażną, wyznaczoną na spirytus do fabrykacji wódek gatunkowych (art. 22 p. 2).

Art. 14. Minister Skarbu określi po wysłuchaniu Państwowej Rady Spirytusowej:

1) najwyższy procent zaniku spirytusu przy oczyszczaniu;

2) najwyższy procent odpadków, które można przeznaczyć do zniszczenia;

3) sposób zbierania odpadków, oraz środki niezbędne w celu zapobieżenia przedstawieniu innych produktów, nie podlegających opodatkowaniu, w miejsce odpadków od rektyfikacji;

4) sposoby badania gatunków odpadków i określenia ilości zawartych w nich procentów czystego spirytusu w celu zwolnienia ich od opłaty skarbowej;

5) sposób niszczenia odpadków i niezbędne przytem formalności.

Fabrykacja wódek.

Art. 15. Wódki dzieli się na:

a) czyste, stanowiące czysty alkohol etylowy, rozcieńczony wodą bez jakichkolwiek innych dodatków;

b) gatunkowe, stanowiące wodny roztwór alkoholu etylowego z dodaniem nalewu na owoce, trawy lub korzenie, albo też z dodaniem destylatu lub derywatu, oraz cukru, lub esencji aromatycznej.

Pod nazwą wódek gatunkowych podciąga się również likiery, wódki pędzone z owoców, rumy, araki, koniaki, armaniaki i t. p.

Spirytus pędzony z owoców uważany jest za wódkę gatunkową i podlega zwiększonej o 25% opłacie skarbowej.

Art. 16. Wyrób czystych wódek prowadzić może wyłącznie Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego.

Wyrób wszelkich innych wódek (art. 15 b), jak również soków, zawierających alkohol i morsów, dozwolony jest jedynie na podstawie otrzymanej koncesji.

Fabryki wódek nie opłacają dodatkowego patentu za wyrób soków, zawierającyhc alkohol, ani za wyrób morsów.

Art. 17. Minister Skarbu określi w ramach obowiązujących ustaw, jaką maksymalną i minimalną zawartość alkoholu posiadać winny wyroby wódczane, puszczane w obrót handlowy tak przez Dyrekcję Państwowego Monopolu Spirytusowego, jak i przez przedsiębiorców prywatnych.

Art. 18. Fabryki wódek, które po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy będą nieczynne dłużej niż rok, nie zmuszone do tego siłą wyższą, tracą koncesję.

Art. 19. Minister Skarbu wyda przepisy o sposobie wykonywania kontroli nad przemysłem wódczanym.

Sprzedaż spirytusu i monopolowych wyrobów wódczanych.

Art. 20. Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego sprzedaje spirytus i czyste wódki monopolowe bądź we własnych składach i sklepach, bądź w koncesjonowanych sklepach prywatnych, wymienionych w art. 76.

Art. 21. Minister Skarbu określa corocznie:

1) sprzedażną cenę detaliczną czystych wódek monopolowych, jednolicie ustaloną dla całego Państwa;

2) sprzedażną cenę hurtową czystych wódek monopolowych;

3) opłatę skarbową, określoną od jednego hektolitra 100% spirytusu i pobieraną od całej ilości spirytusu, zużytego w granicach Państwa.

Od opłaty skarbowej jest zwolniony spirytus używany do celów technicznych, oświetleniowych i napędowych.

Sprzedażna cena hurtowa czystych wódek monopolowych Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego składa się:

a) z opłaty skarbowej od spirytusu;

b) z ceny kosztów własnych spirytusu oczyszczonego;

c) z kosztów wyrobu czystych wódek oraz kosztów handlowych i administracyjnych Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego.

Opłatą skarbową od spirytusu objęta będzie suma 1 zł. od 1 litra 100% spirytusu, zastępu-

jąca dotychczasowe dodatki na rzecz związków komunalnych i samorządu wojewódzkiego, przewidziane w art. 10 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 94 poz. 747), oraz przewidziany w art. 25 tejże samej ustawy osobny podatek wojewódzki.

Z kwoty 1 zł. przypadnie 80 gr. na udział związków komunalnych, a 20 gr. wzamian osobnego podatku wojewódzkiego.

Odnośnie do rozdziału i wypłaty udziału związkom komunalnym obowiązują postanowienia art. 10, 25 i 58 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych, za podstawę zaś do rozdziału wpływów, przypadających na rzecz wojewódzkiego samorządu, przyjmuje się liczbę ludności według ostatniego urzędowego spisu ludności.

Dalsze opodatkowanie spirytusu i wyrobów z niego na rzecz związków komunalnych i samorządu wojewódzkiego jest niedopuszczalne.

Cenę kosztów własnych spirytusu oczyszczonego określać będzie corocznie Minister Skarbu jednolicie dla całego Państwa przy uwzględnieniu przeciętnych kosztów zakupu spirytusu surowego, oczyszczenia oraz odpowiedniej części kosztów administracyjnych i handlowych.

Art. 22. Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego sprzedawać będzie spirytus:

1) oczyszczony na cele lecznicze, naukowe i domowe po cenie, ustalonej dla detalicznej sprzedaży czystych wódek monopolonwych, a przeliczonej na 100% spirytusu;

2) oczyszczony fabrykantom wódek gatunkowych po cenie o 25% wyższej od sumy opłaty skarbowej i kosztów własnych spirytusu oczyszczonego;

3) oczyszczony fabrykantom wódek czystych w okresie przejściowym na terenach, nie objętych zupełnym monopolem, po cenie o 10% wyższej od sumy opłaty skarbowej i kosztów własnych spirytusu oczyszczonego.

4) skażony do celów technicznych, oświetleniowych i napędowych po cenach, których wysokość oznacza po wysłuchaniu Państwowej Rady Spirytusowej Minister Skarbu. Ceny te mogą być niższe od kosztów własnych.

Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu może obniżyć ceny na spirytus nieskażony lub skażony, a przeznaczony do wyrobu octu, sztucznego jedwabiu, lekarstw, kosmetyków, esencyj, eterów, cukierków i t. p. celów przemysłowych. Zakłady, chcące otrzymać spirytus nieskażony lub skażony, podlegają przepisanej przez Ministra Skarbu kontroli.

Minister Skarbu oznacza sumę, jaką z dochodów Państwowego Monopolu Spirytusowego przekazywać się będzie corocznie na subwencje dla szpitali, klinik, zakładów leczniczych, naukowych i innych, zużywających nieskażony spirytus do celów leczniczych, tytułem częściowego zwrotu kosztów nabycia.

Art. 23. Sprzedaż detaliczna czystych wódek monopolowych po cenach wyższych od ustalonych przez Ministra Skarbu jest zakazana.

Cena wódek czystych wyrabianych w okręgu nieobjętym zupełnym monopolem, nie może przenosić sprzedażnej ceny detalicznej czystych wódek monopolowych więcej niż 10%.

Art. 24. Na wniosek kupującego może Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego za należytem zabezpieczeniem odroczyć zapłatę części należności, przypadającej za sprzedany spirytus.

Art. 25. Spirytus sprzedany na cele naukowe, domowe lub lecznicze, nie może być zużyty w fabrykach wódek.

Art. 26. Czyste wódki monopolowe sprzedawane będą w opakowaniu, wskazującem ich pochodzenie, cenę jednostki w detalu, gatunek, ilość i zawartość alkoholu 100%. Zabrania się sprzedaży w naczyniach o pojemności mniejszej niż 1/5 litra.

Art. 27. Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego może odmówić sprzedaży swych wyrobów tym osobom, które dwukrotnie karane były za pogwałcenie przepisów niniejszej ustawy lub ustawy o ograniczeniach w sprzedaży i spożyciu napojów alkoholowych z dnia 23 kwietnia 1920 r. (Dz. U. R. P. z 1922 r. Nr. 35, poz. 299).

Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego może otwierać własne sklepy sprzedaży swoich wyrobów bez osobnej koncesji.

Art. 28. Zakazuje się sprzedawcom:

1) sprzedawać spirytus i czyste wódki monopolowe w innych opakowaniach lub naczyniach, jak w dostarczonych przez Dyrekcję Państwowego Monopolu Spirytusowego;

2) zmieniać zawartość alkoholu, smak lub wygląd czystych wódek monopolowych, mieszać poszczególne gatunki ze sobą lub innemi wyrobami, z wyjątkiem, jeżeli kupujący wyraźnie tego zażąda dla natychmiastowego spożycia na miejscu;

3) odrywać, uszkadzać lub zmieniać opaski, znajdujące się na butelkach z wyrobami monopolowemi przed odkorkowaniem;

4) zezwalać na picie w miejscu sprzedaży czystych wódek monopolowych lub innych, zawierających alkohol, jeżeli sprzedawca nie posiada koncesji na wyszynk.

Art. 29. Wszelkie należności Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego korzystają z tych samych przywilejów co podatki i opłaty publiczne.

Obrót z zagranicą.

Art. 30. Spirytus i wszelkie wyroby ze spirytusu, przywożone z zagranicy lub obszarów, na które niniejsza ustawa się rozciąga, podlegają opłacie na rzecz Skarbu Państwa w wysokości, określonej przez Ministra Skarbu, nie niżej jednak od opłat, przewidzianych w art. 21 i 22 przy sprzedaży spirytusu w granicach Państwa.

Przywóz z zagranicy spirytusu i napojów, wyrabianych ze spirytusu, dozwolony jest tylko za zezwoleniem Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu.

Art. 31. Opłata, ciążąca na towarze, powinna być uiszczona przy wprowadzeniu towaru w obręb Państwa.

Minister Skarbu oznaczy władze skarbowe, uprawnione do wymiaru i poboru tej opłaty.

Art. 32. Spirytus, zwolniony do wywozu zagranicę, można przechowywać w koncesjonowanych przez Ministra Skarbu wolnych składach. Minister Skarbu może również zezwolić na otworzenie wolnych składów eksportowych dla wyrobów wódczanych.

Eksportującemu wódki gatunkowe lub inne wyroby spirytusowe zwrocona zostanie po wywozie zagranicę (względnie po złożeniu tych wyrobów do wolnego składu eksportowego) różnica między ceną zakupu spirytusu na wyprodukowanie wyrobów powyższych celem zużycia ich w kraju i cenę kosztów własnych, określoną w myśl ostatniego ustępu art. 21 ustawy o monopolu spirytusowym z dnia 31 lipca 1924 roku.

Minister Skarbu może eksportującemu wódki gatunkowe lub inne wyroby spirytusowe zezwolić pod warunkami, przez siebie ustalonemi, na wolny zakup spirytusu eksportowego w kraju:

1) w ilości, jaką eksportujący zobowiąże się wywieźć zagranicę, lub

2) w takiej ilości, jaką wywiózł już zagranicę, względnie złożył do wolnego składu eksportoego, jeżeli zapłaci za te ilości spirytusu cenę monopolową, wyznaczoną na spirytus do produkcji danych wyrobów dla użycia w kraju.

Ilość spirytusu, otrzymana na mocy postanowienia punktu 2 poprzedniego ustępu, winna być przerobiona na taki produkt, jaki został wyeksportowany (względnie złożony do wolnych składów eksportowych, i puszczony w obieg na zużycie w kraju w myśl obowiązujących przepisów, o ile Minister Skarbu w poszczególnych wypadkach nie zezwoli na przeróbkę spirytusu na inne cele.

CZĘŚĆ DRUGA.

Gorzelnie, regulowanie produkcji i przerobu spirytusu.

I. O gorzelniach.

Art. 33. Wyrób (odpęd) spirytusu dozwolony jest wyłącznie w gorzelniach, pracujących na mocy dotychczas obowiązujących ustaw, a o ile chodzi o gorzelnie nowe koncesjonowanych przez Ministra Skarbu.

Gorzelnie dzielą się na rolnicze i przemysłowe.

Art. 34. Gorzelnia ma charakter rolniczy, jeżeli pędzi spirytus wyłącznie z ziemniaków, jako produktu podstawowego, i zboża na słód, wywar zaś w całości zużywa w gospodarstwach rolnych, a uzyskanym obornikiem zasila rolę.

Najwyższy odpęd roczny gorzelni rolniczej nie może przenosić 1600 hl.

Art. 35. Gorzelnia, która bez ewentualnego dodatkowego zezwolenia Ministra Skarbu nie dopełnia warunków art. 34 traci charakter rolniczej i produkcja jej w danej kampanji od chwili niedopełnienia warunków art. 34 będzie zaliczona na warunkach produkcji gorzelni przemysłowych nie uzyskuje jednak tem samem na przyszłość praw gorzelni przemysłowej.

W razie niemożności stwierdzenia chwili, w której nastąpiło niedopełnienie warunków art. 34, cała produkcja danej kampanji będzie zaliczona na warunkach produkcji gorzelni przemysłowych.

Powyższe skutki następują również, jeżeli gorzelnia:

1) bez zezwolenia Ministra Skarbu przerabia inne surowce, niż ziemniaki i zboże na słód;

2) zostanie wydzierżawiona osobie, która równocześnie nie wydzierżawiła co najmniej ¾ obszaru rolnego, o ile obszar ten był dla gorzelni tytułem do uzyskania prawa odpędu;

3) wyrabia spirytus na rachunek i ryzyko innych osób, aniżeli właściciela lub dzierżawcy majątku i gorzelni, z wyjątkiem wypadków, przewidzianych w art. 51 ust. 2.

Gorzelnie odzyskują z następną kampanją charakter rolniczy, utracony w myśl punktów: 2 i 3, jeżeli odpadną okoliczności, które w myśl powołanych punktów utratę spowodowały.

Art. 36. Gorzelnie udziałowe posiadają charakter rolniczy tylko wtenczas, jeżeli przerobione ziemniaki i zboże na słód pochodzą co najmniej w ⅔ z gospodarstw rolnych udziałowców i jeżeli wywar zużywany będzie w gospodarstwach rolnych.

Minister Skarbu może w wypadkach, zasługujących na uwzględnienie, warunki wymienione złagodzić.

Minister Skarbu ustali zasady organizacji udziałowych stowarzyszeń dla prowadzenia gorzelni rolniczych.

Art. 37. Minister Skarbu może w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Dóbr Państwowych na określony czas zezwolić na pędzenie spirytusu w gorzelniach rolniczych z innych surowców, jak z ziemniaków i zboża na słód, określając jednocześnie, o ile pędzenie z innych surowców wpływa na zmianę ceny, wpłaconej przez Dyrekcję Państwowego Monopolu Spirytusowego za spirytus danej gorzelni.

Art. 38. Wszystkie inne gorzelnie, które nie odpowiadają przepisom art. 34, lub które wskutek zastosowania art. 35 utraciły chrakter rolniczy, tudzież gorzelnie, wyrabiające drożdże lub pędzące spirytus z owoców — zalicza się do gorzelni przemysłowych.

Art. 39. Gorzelnie przemysłowe, pędzące melasę, które do lat 5 od wejścia w życie niniejszej ustawy nie przerobią całego wywaru na potaż, ulegną zamknięciu. Postanowienie to nie dotyczy gorzelni drożdżowych i owocowych.

Art. 40. Odpędzanie spirytusu ze zboża, jako podstawowego produktu, bez specjalnego zezwolenia Ministra jest zakazane.

Art. 41. Do postawienia nowej gorzelni potrzebne jest zezwolenie Ministra Skarbu. Zezwolenia takiego Minister Skarbu udziela lub odmawia po wysłuchaniu Państwowej Rady Spirytusowej i po porozumieniu się z Ministrem Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

Minister Skarbu winien odmówić zezwolenia na odbudowę zniszczonych, jak i budowę nowych gorzelni w miejscowościach, nadających

się ze względu na glebę i stosunki komunikacyjne do uprawy i zbytu buraków cukrowych, jak również może odmówić takiego pozwolenia dla miejscowości mających łatwość zbytu ziemniaków wobec bliskości większych miast i centrów przemysłowych, lub zakładów, przerabiających ziemniaki.

Minister Skarbu po wysłuchaniu Państwowej Rady Spirytusowej oznaczać będzie co trzy lata, ile nowych gorzelni rolniczych w następnym okresie trzechletnim może powstać w każdem województwie. Przepisowi temu nie podlegają gorzelnie budowane przez Dyrekcję Państwowego Monopolu Spirytusowego.

Minister Skarbu nie może odmówić w okresie do 31 grudnia 1929 r. zezwolenia na odbudowę gorzelni, wskutek wojny zniszczonej, o ile starający się o koncesję nie był karany za przekroczenie ustaw o produkcji lub handlu alkoholem po 1 stycznia 1919 roku.

Gorzelnie, zniszczone bez winy właściciela po wejściu w życie niniejszej ustawy, mogą być w ciągu trzech lat odbudowane bez osobnej na to koncesji.

Art. 42. Minister Skarbu po wysłuchaniu Państwowej Rady Spirytusowej oznaczy najmniejsze i największe rozmiary, jakie nowe gorzelnie posiadać mogą.

Art. 43. Minister Skarbu oznaczy warunki, którym winno odpowiadać urządzenie mających się wybudować gorzelni, oraz wyda przepisy, ażeby każda istniejąca gorzelnia odpowiadała wymogom technicznym, higienicznym i bezpieczeństwa pracy oraz warunkom należytej kontroli skarbowej.

Nowa gorzelnia winna być przed uruchomieniem poddana oględzinom przez komisję, której skład ustali Minister Skarbu.

Z czynności swoich komisja ta spisze protokół w obecności właściciela gorzelni lub jego pełnomocnika, ustalając stan gorzelni i warunki jej uruchomienia według przepisów rozporządzeń wykonawczych, które wyda Minister Skarbu.

Art. 44. Corocznie przed uruchomieniem gorzelni specjalne komisje władz skarbowych I instancji przeprowadzą w myśl przepisów wykonawczych, przez Ministra Skarbu wydanych, weryfikację urządzeń gorzelni w obecności przedsiębiorcy gorzelni lub jego pełnomocnika.

Art. 45. Właściciel gorzelni własnym kosztem kupuje, ustawia i naprawia pod nadzorem władzy skarbowej aparaty kontrolne, uznane przez Ministra Skarbu. Gorzelnie, które posiadają kontrolne aparaty, będące własnością Skarbu Państwa, winny najpóźniej do 1 października 1927 r. zapłacić należność za nie do Kasy Państwowej. Wysokość należności oznaczy Minister Skarbu. Po uiszczeniu należności aparaty przechodzą na własność właściciela gorzelni.

Art. 46. Aparatów odpędowych i przyrządów kontrolnych nie wolno przestawiać, zmieniać, naprawiać, ani podejmować przy nich jakichkolwiek czynności bez uprzedniego zezwolenia właściwej władzy skarbowej.

W razie zajścia przeszkody w prawidłowem działaniu kontrolnego przyrządu mierniczego lub uszkodzenia przyrządu odpędowego należy natychmiast donieść o tem władzy skarbowej I instancji listem poleconym i telegraficznie za recepisem.

Takie same doniesienia należy wystosować również w razie zajścia wypadku, skutkiem którego spirytus zmagazynowany uległ zniszczeniu.

Art. 47. Przedsiębiorca gorzelni obowiązany jest, jeżeli sam nie kieruje gorzelnią, naznaczyć upełnomocnionego zastępcę do kierownictwa, a ponadto technika gorzelanego, który winien posiadać zezwolenie władzy skarbowej na prowadzenie gorzelni.

Art. 48. Minister Skarbu wyda po wysłuchaniu Państwowej Rady Spirytusowej rozporządzenie w sprawie przeprowadzenia nadzoru urządzeń technicznych gorzelni i oczyszczania surowców, okresu pędzenia spirytusu, mocy spirytusu, transportu, magazynowania i oczyszczania spirytusu przez gorzelnie posiadające aparaty rektyfikacyjne, ksiąg gorzelniczych i t. p.

II. Wysokość odpędu spirytusu.

Art. 49. Celem dostosowania produkcji spirytusu do pojemności rynku zbytu wyznacza się co trzy lata dla całego Państwa i dla każdej gorzelni wysokość prawa odpędu.

Na pierwszy okres wyznacza się ilość ogólnego odpędu w Państwie na 1.500.000 hl. 100% spirytusu, z czego rezerwuje się 20% dla nowych i odbudowujących się gorzelni. W pozostałej reszcie uczestniczyć będą gorzelnie przemysłowe w 8%, a gorzelnie rolnicze w 92%. Na następne trzechlecie Minister Skarbu ustalać będzie po wysłuchaniu Państwowej Rady Spirytusowej wysokość prawa odpędu dla całego Państwa, utrzymując wymieniony wyżej stosunek rozdziału pomiędzy gorzelnie przemysłowe a rolnicze.

W granicach ogólnego prawa odpędu Minister Skarbu dokona po wysłuchaniu Państwowej Rady Spirytusowej wymiaru odpędu pomiędzy poszczególne województwa. W obrębie każdego województwa przeprowadzi izba skarbowa podział odpędu pomiędzy uprawnionych do odpędu, trzymając się następujących zasad:

Przy wyznaczaniu wysokości odpędu dla gorzelni rolniczych należy uwzględnić dla każdego gospodarstwa, połączonego z gorzelnią, obszar ziemi ornej, łąk i pastwisk, przyczem łąki i pastwiska mają być uwzględniane do maksymalnej wysokości 30% ziemi ornej, rozmiary gorzelni, wysokość przedwojennego kontyngentu, prawa palenia lub odpędu, rzeczywisty odpęd gorzelni w ostatnich trzech kampanjach, jakość gleby, stosunki komunikacyjne, położenie w stosunku do większych miast lub ośrodków przemysłowych, rozwój przemysłu cukrowniczego i krochmalnianego.

Przy gorzelniach przemysłowych uwzględniać należy sposób racjonalnego zużytkowania wywaru, rozmiar gorzelni i faktyczny odpęd w ciągu ostatnich trzech lat.

Gorzelnie przemysłowe, połączone z zakładami, w których przerabia się spirytus własnego odpędu na inne produkty, niż napoje spirytu-

sowe, otrzymać mogą na prośbę takie prawo odpędu, które pokryje całkowite zapotrzebowanie tych zakładów na wymienione cele. Prawo odpędu spirytusu dla drożdżowni uzależnia się od wysokości produkcji drożdży. Minister Skarbu po wysłuchaniu Państwowej Rady Spirytusowej ustali stosunek wysokości odpędu spirytusu do wysokości produkcji drożdży.

O wymiarze odpędu ma być zawiadomiony poszczególny przedsiębiorca gorzelni nie później jak 31 grudnia roku poprzedzającego dane trzechlecie.

Przeciwko wymiarowi, dokonanemu przez izbę skarbową, może uprawniony w ciągu sześciu tygodni od daty doręczenia wymiaru wnieść odwołanie w odnośnej izbie skarbowej do Ministra Skarbu, który sprawę ostatecznie rozstrzyga.

Art. 50. Prawo do przydziału odpędu z rezerwy odpędowej mają przedewszystkiem te gorzelnie rolnicze, które po 1 sierpnia 1914 r. zostały wskutek wojny zniszczone. Po upływie 5 lat od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy prawo to wygasa bez jakiegokolwiek odszkodowania, jeżeli uprawniony nie wystawił własnej gorzelni, na którą odnośne prawo przechodzi.

Minister Skarbu ma prawo na należycie umotywowany wniosek interesowanych prawo odpędu odpowiednio podwyższyć. Te ewentualne podwyżki prawa odpędu będą się mieścić w granicach rezerw odpędowych, bez naruszenia jednak praw nowych gorzelni do przydzielenia wysokości odpędu.

Art. 51. Gorzelnie rolnicze, które powstaną po rozdziale odpędu, otrzymają wysokość odpędu z rezerw odpędowych, wysokość ta będzie ustalona zgodnie z zasadami, wymienionemi w art. 49.

Minister Skarbu może właścicielom gorzelni, które po dniu 1 sierpnia 1914 r. uległy zniszczeniu, i które nie zostały do chwili ogłoszenia niniejszej ustawy odbudowane, przydzielić połowę wysokości prawa odpędu, który należałby się im według norm, ustalonych w art. 49; to prawo odpędu otrzymujący mogą przelać na gorzelnię, należącą do innego właściciela, i położoną w promieniu nie dłuższym, jak 15 klm., pod warunkiem, że przerobią w tej gorzelni ze swojego gospodarstwa ilość ziemniaków, potrzebną dla wykorzystania dodatkowego prawa odpędu. Prawo to wygasa z dniem 1 czerwca 1930 r.

Art. 52. Z pośród gorzelni przemysłowych należy wydzielić gorzelnie, przerabiające owoce i odpadki z nich na spirytus. Każdemu z tych zakładów należy przydzielić na wniosek prawo odpędu 75 hl. 100% spirytusu. Następnie wydziela się ilość potrzebną dla zaspokojenia produkcyj gorzelni drożdżowych.

Pozostała część odpędu, określonego w art. 49 ust. 2 dla gorzelni przemysłowych, dzieli się, stosując odpowiednio przepisy art. 49 i 51 na resztę gorzelni przemysłowych.

Art. 53. Prawo odpędu wygasa, jeżeli:

1) gorzelnia bez uprzedniego zezwolenia Ministra Skarbu przeniesiona zostanie na inne miejsce;

2) używa do wyrobu spirytusu innych surowców aniżeli tych, jakie Minister dopuści;

3) gorzelnia, nie wyrabiająca dotąd drożdży przechodzi na fabrykację drożdży bez zezwolenia Ministra Skarbu;

4) gorzelnia w ciągu trzech następujących po sobie lat będzie nieczynna;

5) nie dostarczy oznaczonej ilości spirytusu Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego z wyjątkiem, gdy to niedostarczenie nastąpiło z przyczyn, niezależnych od przedsiębiorcy gorzelni, lub skutkiem nieuruchomienia gorzelni, o ile przedsiębiorca gorzelni uwiadomi Dyrekcję Państwowego Monopolu Spirytusowego przed 1 listopada o niemożności uruchomienia;

6) została zlikwidowana przy parcelacji; o ile przy parcelacji majątku nowonabywcy utrzymają gorzelnię z zamiarem dalszego jej prowadzenia, tworząc w tym celu spółkę, natenczas dotychczasowe prawo odpędu zostaje nienaruszone;

7) właściciel gorzelni sam z prawa odpędu zrezygnuje.

Art. 54. Jeżeli gorzelnia rolnicza stanie się przemysłową, lub odwrotnie, otrzymuje prawo odpędu z kontyngentu przemysłowego lub odwrotnie.

Art. 55. Właściciel dwóch lub więcej gorzelni rolniczych może za zezwoleniem Ministra Skarbu przelać prawo odpędu jednej gorzelni na drugą położoną w promieniu nie większym jak 30 klm.

Art. 56. Jeżeli skutkiem parcelacji obszar gruntów, przyjęty za podstawę przy rozdziale prawa odpędu dla danej gorzelni, ulegnie większemu aniżeli o 25% umniejszeniu gruntów ornych, prawo odpędu automatycznie się zmniejsza w ten sposób, że za każde pełne 10% umniejszenia gruntów ornych umniejszy się prawo odpędu o 5 %. Postanowienie to nie stosuje się do tych majątków, gdzie ilość ziemi ornej po parcelacji wystarcza do wysokości przydzielonego odpędu.

Art. 57. Jeżeli przy oznaczaniu ogólnego prawa odpędu Minister Skarbu obniży go w stosunku do poprzedniego trzechlecia, obniżenie przeprowadzić należy według następujących zasad:

Przedewszystkiem pozostawi się dla każdej gorzelni 300 hl. nienaruszalnego odpędu, a ilość odpędu, przewyższająca 300 hl., umniejszy się proporcjonalnie w tym stosunku, w jakim będzie zachodziła potrzeba umniejszenia.

Art. 58. Ogólną ilość, jaką w danej kampanji odebrać winna Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego na pokrycie zapotrzebowania krajowego, określi Minister Skarbu po wysłuchaniu Państwowej Rady Spirytusowej; z ilości tej przypadnie 95% gorzelniom rolniczym i 5% gorzelniom przemysłowym.

Ilość powyższą rozdzieli Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego na poszczególne gorzelnie w sposób następujący:

1) przydzieli do odbioru z każdej gorzelni 150 hl.;

2) pozostałą ilość zapotrzebowania monopolowego rozdzieli na poszczególne gorzelnie w

stosunku do prawa odpędu tychże gorzelni po potrąceniu 150 hl.

Jeżeli Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego będzie potrzebowała dodatkowych ilości spirytusu w czasie kampanji, rozpisuje dodatkowy kontyngent zakupu.

III. Fabryki wódek gatunkowych.

Art. 59. Fabryki wódek gatunkowych podlegają kontroli skarbowej. Nowych fabryk nie wolno otwierać bez zezwolenia Ministra Skarbu.

Minister Skarbu oznaczy warunki, którym winny odpowiadać urządzenia fabryk, oraz wyda przepisy, aby każda fabryka odpowiadała wymaganiom technicznym, higjenicznym, bezpieczeństwa pracy, wymogom należytej kontroli skarbowej, oraz ustali sposoby przeprowadzenia weryfikacji fabryki i urządzeń.

Art. 60. Wszelkiego rodzaju wódki, przeznaczone do obrotu handlowego lub wyszynku, muszą zawierać ten procent alkoholu, jaki jest uwidoczniony na naczyniu, w którem się mieszczą. Procent czystego spirytusu oznacza się na naczyniach i w fakturach.

Minister Skarbu określi po wysłuchaniu Państwowej Rady Spirytusowej granicę dopuszczalnych wahań, tak co do procentu, jak i zawartości płynu w butelkach.

Art. 61. Na każdem naczyniu, zawierającem spirytus lub wódkę, puszczonem w obrót handlowy, winny być pozatem podane: firma fabrykanta, siedziba jej, miejsce fabrykacji i dopisek, czy wyrób jest pochodzenia krajowego lub zagranicznego. Opakowania, mogące kupującego wprowadzić w błąd co do pochodzenia wyrobu, są zakazane.

Art. 62. Minister Skarbu wyda przepisy, zakazujące używania do fabrykacji wódek gatunkowych domieszek, szkodliwych dla zdrowia.

Art. 63. Nazwy wódek gatunkowych lub nalewek muszą odpowiadać tym składnikom owocowym lub roślinnym, które zostały do wyrobu danej wódki lub nalewki użyte.

Art. 64. Używanie dla wódek niemonopolowych nazw, znaków lub jakichkolwiek określeń, mogących u kupującego wzbudzić mniemanie, że są wyrabiane przez Państwowy Monopol Spirytusowy, jest wzbronione.

Art. 65. Spirytus i wyroby z niego, nieodpowiadające przepisom art. 60, 61, 62, 63 i 64, podlegają konfiskacie.

IV. Wyroby spirytusu, nie przeznaczone do picia.

Art. 66. Spirytus i odpadki z niego, przeznaczone na potrzeby techniczne lub na wyroby, nie nadające się do spożycia jako napój, muszą być doprowadzone do stanu, wykluczającego ich użycie jako napoju.

Art. 67. Zakłady, w których odbywa się skażenie spirytusu, lub używanie skażonego spirytusu, podlegają kontroli skarbowej.

Art. 68. Minister Skarbu określi po wysłuchaniu Państwowej Rady Spirytusowej w drodze rozporządzenia wykonawczego:

1) sposoby techniczne i metody skażania spirytusu;

2) wymagania, którym odpowiadać winny spirytus, uboczne produkty i odpadki rektyfikacji, zwolnione przez władze skarbowe do skażania tudzież środki, używane do skażania;

3) przepisy o obrocie spirytusu skażonego, tudzież o kontroli;

4) przepisy, regulujące użycie spirytusu metylowego.

Art. 69. Przepisy o nadzorze i technicznem urządzeniu gorzelni stosują się również i do drożdżowni z następującemi uzupełnieniami:

a) fermentacja nie powinna trwać dłużej jak dwie doby w fabrykach drożdżowo-gorzelniczych, oraz nie dłużej jak 1 dobę w drożdżowniach, nie pędzących spirytusu;

b) pojemność kadzi fermentacyjnych może wynosić do 3½ hl. na centnar metryczny, używanych do zacieru płodów;

c) najmniejszy rozmiar produkcji w drożdżowniach gorzelniczych określa się na 800 kg., w drożdżowniach zaś, nie pędzących spirytusu — 150 kg. płodów zacierowych na dobę przy obowiązkowej rocznej liczbie 300 dni zacierowych;

d) dla nowopowstałej w ciągu roku drożdżowni liczbę obowiązkowych dni zacierowych oblicza się w stosunku 25 dni miesięcznie.

W wypadkach, zasługujących na szczególne uwzględnienie Minister Skarbu może zezwalać na wyjątki od przepisu artykułu niniejszego.

Art. 70. Jeżeli przy obrachunku rocznym okaże się, że ruch drożdżowni trwał krócej niż to przepisano w art. 69, dalsza produkcja na kampanję następną może nastąpić jedynie na mocy specjalnego pozwolenia Ministra Skarbu.

Art. 71. Dodawanie do drożdży mączki (skrobi) przed ich kształtowaniem jest dozwolone lecz w ilości nie przewyższającej 10% wagi. Do drożdży zbożowych nie wolno dodawać drożdży piwnych.

Art. 72. Drożdże prasowane, wyrobione w krajowych fabrykach, podlegają podatkowi spożywczemu w wysokości 1 zł., a sprowadzone z zagranicy w wysokości 1 zł. 30 gr. za 1 kg. wagi. Podatek pobiera się przez oklejanie cegiełek drożdżowych opaskami podatkowemi, których formę, wymiary, kolor, sposób naklejania i koszty oznacza Minister Skarbu. Drożdży, nieoklejonych opaskami podatkowemi, nie wolno z fabryk drożdżowych wypuszczać do wolnego obrotu. Podatek od drożdży importowanych płatny jest w chwili odprawy celnej.

Od podatku uwalnia się drożdże wywożone zagranicę na warunkach określonych przez Ministra Skarbu.

Minister Skarbu określi również przepisy: co do prowadzenia ksiąg i rachunkowości w drożdżowniach, uruchomienia fabryk oraz okresu obrachunkowego (kampanję), tudzież normę dozwolonych ubytków drożdży w czasie fabrykacji.

Art. 73. Kwas octowy, wyrobiony z octu drzewnego albo z soli kwasu octowego, podlega podatkowi spożywczemu w wysokości 40 groszy za 1 kg. kwasu bezwodnego. Podatek spożywczy

płatny jest od kwasu octowego krajowego w chwili wywozu z wytwórni, a od importowanego kwasu w chwilil jego odprawy celnej.

Kwas octowy, wywieziony zagranicę, tudzież do celów technicznych, zwalnia się od podatku na warunkach, ustalonych przez Ministra Skarbu. Minister Skarbu określi również przepisy co do prowadzenia ksiąg rachunkowości w wytwórniach kwasu octowego, co do uruchomienia wytwórni oraz określi okres obrachunkowy (kampanję).

Art. 74. Za podatek od drożdży prasowanych i kwasu octowego odpowiada producent, względnie importer. Władze i urzędy skarbowe, uprawnione do wymiaru i poboru tego podatku, oznaczy Minister Skarbu, który określi warunki produkcji drożdży i kwasu octowego.

V. Sprzedaż trunków.

Art. 75. Sprzedaż napojów spirytusowych może być hurtowa i detaliczna (cząstkowa), dokonywana tak sklepom detalicznym i wyszynkom, jak i bezpośrednio konsumentom.

Za sprzedaż hurtową uważa się sprzedaż ilości nie mniejszej niż 15 litrów objętościowych jednorazowo, za sprzedaż zaś detaliczną—sprzedaż w ilości poniżej 15 litrów tych napojów.

Sprzedaż hurtową własnych wyrobów wykonywać mogą wytwórnie w swych składach fabrycznych. Na inne sklepy hurtowe potrzebne jest zezwolenie Ministra Skarbu i opłacenie odnośnego patentu.

Art. 76. Miejsca sprzedaży detalicznej dzielą sie stosownie do uprawnień posiadanych na:

1) handle bez wyszynku;

2) handle z wyszynkiem.

Do pierwszych zalicza się: a) handle win i wódek, b) handle win i wyrobów kolonjalnych ze sprzedażą wszelkich napojów alkoholowych, c) handle piwa.

Do miejsca z prawem wyszynków zalicza się: a) jadłodajnie wszelkiego rodzaju, b) bufety, c) winiarnie, d) piwiarnie.

Art. 77. Oprócz miejsc, wymienionych w art. 75 i 76, sprzedaż napojów spirytusowych jest wzbroniona.

W zakładach handlowych, nie posiadających uprawnień do sprzedaży napojów alkoholowych, nie wolno ich ani przechowywać, ani spożywać.

Art. 78. Od miejsc wyrobu i przerobu spirytusu, wyrobu octu, drożdży prasowanych, oraz od miejsc sprzedaży napojów spirytusowych opłaca się specjalną opłatę patentową według dołączonej taryfy. Opłacie tej nie podlegają rządowe zakłady monopolowe, składy fabryczne przy wytwórniach (magazyny fabryczne), tudzież składy, służące wyłącznie do przechowywania spirytusu i wyrobów spirytusowych w czasie dostaw z zagranicy lub też do wywozu zagranicę.

Zasadnicze opłaty patentowe od zakładów wyrobu i przerobu spirytusu oraz od wyrobu octu i drożdży prasowanych uiszcza przedsiębiorca zakładu przemysłowego zgóry za cały rok obrachunkowy, a od zakładów sprzedaży napojów spirytusowych zgóry za cały rok kalendarzowy. Od zakładów sprzedaży napojów spirytusowych, otwartych dopiero w drugiej połowie roku kalendarzowego, uiszcza przedsiębiorca zakładu w danym roku połowę opłaty patentowej.

Dodatkowe opłaty patentowe za wyrób, względnie przerób spirytusu w zakładach wyszczególnionych w załączniku A pod poz. 1, 3, 4, 5, uiszcza przedsiębiorca zakładu przemysłowego przed wyrobem względnie przerobem następnych ilości spirytusu poza ilością, objętą patentem zasadniczym.

Bez wykupienia patentów ani wyrób i przerób spirytusu, ani sprzedaż napojów spirytusowych nie jest dozwolona. Do czasu wykupienia patentu przedsiębiorstwo ulega zamknięciu.

Zawodowe przedsiębiorstwa, trudniące się ekspedycją, przewozem napojów spirytusowych, z wyjątkiem przedsiębiorstw kolejowych i żeglugi, winny posiadać uprawnienie na tę czynność od władz skarbowych na warunkach, określonych przez Ministra Skarbu.

Art. 79. Zezwolenie na sprzedaż detaliczną i hurtowa napojów alkoholowych wydaje Minister Skarbu na ściśle oznaczone miejsce sprzedaży na czas nieograniczony, lecz z prawem odwołania zezwolenia bez żadnego odszkodowania. Odwołanie zezwolenia powinno być zakomunikowane przedsiębiorcy co najmniej na 6 miesięcy przed terminem, wyznaczonym do zamknięcia zakładu. Terminu ulgowego na likwidację nie przyznaje się w razie zamknięcia zakładu za nadużycia.

Art. 80. Napoje spirytusowe wolno sprzedawać tylko w tym stanie, w jakim wyszły z fabryki.

Art. 81. Nie mogą utrzymywać zakładów detalicznej sprzedaży napojów alkoholowych, ani prowadzić ich jako zastępcy (art. 82):

1) osoby, skazane sądownie za przestępstwa z chęci zysku pochodzące, na karę pozbawienia wolności ponad 3 miesiące,

2) osoby, skazane za defraudację podatkowa.

Art. 82. Jeżeli przedsiębiorca nie prowadzi sprzedaży napojów alkoholowych osobiście, to powinien mieć odpowiedzialnego zastępcę, zatwierdzonego przez władzę koncesyjna.

Art. 83. Każdy zakład ze sprzedażą napojów alkoholowych winien mieć godło z oznaczeniem firmy, nazwiska właściciela i rodzaju uprawnionego handlu, odpowiednio do posiadanych uprawnień.

Art. 84. Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych wyda przepisy o urządzeniu zakładów sprzedaży i wyszynku napojów alkoholowych i stosowaniu w tych zakładach wymogów zdrowotności i porządku.

CZĘŚĆ TRZECIA.

Nadzór skarbowy.

Art. 85. Nadzorowi skarbowemu podlegają zakłady, które:

1) wyrabiają maszyny, przyrządy lub naczynia, służące do pędzenia spirytusu;

2) spirytus lub przetwory z niego wyrabiają, magazynują, sprzedają i transportują;

3) wyrabiają drożdże w drodze fermentacji alkoholu lub inne artykuły bez równoczesnej produkcji spirytusu;

4) bez używania spirytusu wyrabiają, przerabiają lub sprzedają takie artykuły, z których bez fermentacji otrzymać można spirytus;

5) wyrabiają drożdże prasowane;

6) wyrabiają ocet ze spirytusu.

Pozatem obowiązane są poddać się nadzorowi skarbowemu te zakłady, które otrzymują do dalszego przerobu spirytus nieskażony lub częściowo skażony po cenach niższych od ustanowionych dla spirytusu do picia.

Wymienione pod pozcją 1 do 6 zakłady winny posiadać przed uruchomieniem przedsiębiorstwa zezwolenie władz skarbowych (patenty) na prowadzenie zakładu.

Art. 86. Posiadacz przyrządów destylacyjnych i skraplaczy obowiązany jest zgłosić te przyrządy właściwemu organowi kontroli skarbowej w ciągu 14 dni po wejściu w życie niniejszej ustawy, przyrządy zaś nowonabyte nabywca zgłasza temu samemu organowi w ciągu 48 godzin po nabyciu; organa kontroli skarbowej wydają poświadczenie zgłoszenia.

Również każdy, kto przyrządy destylacyjne i skraplacze wyrabia, obowiązany jest znajdujący się w jego rozporządzeniu zapas tych przyrządów zgłosić właściwemu organowi kontroli skarbowej w ciągu 14 dni po wejściu w życie niniejszej ustawy; dla zgłoszenia nowowyrobionych przyrządów obowiązuje termin 48-godzinny; organa kontroli skarbowej wydają potwierdzenie zgłoszenia.

Na każdym nowym przyrządzie destylacyjnym i skraplaczu winno być w sposób widoczny umieszczone nazwisko i miejsce zamieszkania tego, który przyrząd ten wyrobił. Przepis ten nie dotyczy przyrządów, będących w użyciu w chwili wejścia w życie niniejszej ustawy.

Posiadacze tych przyrządów winni przed pozbyciem ich całości lub części przedłożyć dokładny opis przyrządu lub też jego części właściwemu organowi kontroli skarbowej i oznajmić imię i nazwisko, i miejsce zamieszkania odbiorcy tegoż przyrządu, a pozbycie może nastąpić dopiero po otrzymaniu potwierdzenia, że temu obowiązkowi zadośćuczynili.

Kontrola nabycia takich przyrządów sprowadzanych z zagranicy unormowana będzie w drodze rozporządzenia wykonawczego.

Od obowiązków wnoszenia oznajmienia uwolnieni są aptekarze, jednak tylko co do tych przyrządów destylacyjnych, względnie chłodniczych, które nie mają więcej niż 1 litr pojemności, albo zrobione są nie z metalu, lecz z innego materjału.

Art. 87. Wyrób, zalecanie sprzedaży i nabywanie pod jakąkolwiek nazwą przyrządów lub urządzeń, które służyć mogą do pędzenia spirytusu w małych ilościach (domowych, tajnych gorzelni) tudzież udzielanie wskazówek o wyrobie takich przyrządów i urządzeń lub o sposobie pędzenia w nich spirytusu — są wzbronione.

Art. 88. Zakłady, których właściciele lub pełnomocnicy ukarani zostali za pogwałcenie przepisów niniejszej ustawy, lub w których zatrudnia się pracowników, karanych za takie przestępstwa, mogą być poddane specjalnej kontroli (stałemu nadzorowi) na koszt właścicieli. Władza skarbowa może zażądać usunięcia takiego pracownika, który popełnił przestępstwa, powyżej określone.

Art. 89. Zakłady, które wedle zarządzenia władzy podlegają nadzorowi, obowiązane są do bezpłatnego dostarczenia na żądanie odpowiednio położonego, urządzonego, oświetlonego i ogrzewanego pomieszczenia dla funkcjonarjusza skarbowego.

Postanowienia przejściowe.

Art. 90. Zapasy spirytusu, które w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy znajdować się będą na składzie w fabrykach wódek i rozlewniach spirytusu, czy to w postaci czystej, czy w półfabrykatach, lub gotowych wyrobach, podlegają dodatkowemu opodatkowaniu.

Minister Skarbu określi wysokość dodatkowych opłat na podstawie cen, jakie obowiązywać będą w myśl postanowień niniejszej ustawy.

Art. 91. Dodatkowemu opodatkowaniu wedle norm określonych w art. 90 podlegają również i te zapasy, które w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy znajdować się będą we wszystkich przedsiębiorstwach sprzedaży takich wyrobów (hurtowniach, detalicznych sprzedażach, restauracjach i t. d.), dalej zapasy spirytusu i wódek u osób prywatnych, o ile wynoszą więcej niż 5 litrów 100-procentowego spirytusu, wreszcie przesyłki spirytusu i wódek, które wedle dokumentów przewozowych wysłane zostały przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 92. Zapasy opodatkowanych drożdży, jakie w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy znajdować się będą na składzie w fabrykach drożdży lub u handlarzy — u tych ostatnich w ilości, przekraczającej 1 kg., tudzież zapasy opodatkowanego kwasu octowego, jakie w dniu powyższym znajdować się się będą bądź w opodatkowanych magazynach wytwórni, bądź u handlarzy, u tych ostatnich w ilości ponad 5 kg., podlegają dodatkowemu opodatkowaniu — a to drożdże w wysokości 40 groszy za kilogram wagi, a kwas octowy w wysokości 10 groszy za kilogram kwasu bezwodnego.

Dodatkowemu opodatkowaniu w wymiarze podanym podlegają również przesyłki drożdży prasowanych i kwasu octowego, które wedle dokumentów przewozowych wysłane zostały przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy — i w tym dniu lub po tym terminie podjęte zostały przez odbiorcę.

Art. 93. Przedsiębiorstwa i osoby, wymienione w art. 90, 91 i 92 niniejszej ustawy, obowiązane są zgłosić w ciągu ośmiu dni po wejściu w życie niniejszej ustawy na piśmie w dwóch egzemplarzach cały zapas spirytusu i wy-

robów wódczanych, drożdży, oraz kwasu octowego jaki znajdować się będzie u nich na składzie w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy, a to w b. zaborze rosyjskim właściwemu urzędowi akcyz i monopolów skarbowych, zaś poza siedzibą tych urzędów właściwemu inspektorowi kontroli skarbowej, a w b. zaborach austrjackim i pruskim w równorzędnych urzędach skarbowych. Odbiorcy posyłek, wysłanych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, a odebranych po tym terminie, są obowiązani zgłosić je w ciągu trzech dni po odbiorze.

Zgłoszenie zapasów ma zawierać dane co do ilości spirytusu, względnie wyrobów wódczanych, drożdży, tudzież miejscowości i miejsca przechowania zapasów.

Przyjmujący zgłoszenie zbada ścisłość dat wniesionego zgłoszenia oraz potwierdzi na obu egzemplarzach dzień zgłoszenia.

Art. 94. Przypadający od zapasów dodatkowy podatek spożywczy ma być wpłacony w ciągu 14 dni po otrzymaniu sprawdzonego egzemplarza zgłoszenia bezpośrednio do właściwej Kasy Skarbowej, lub za pośrednictwem Pocztowej Kasy Oszczędności na rachunek tejże Kasy Skarbowej.

Ściągnięcie dodatkowego podatku, niezapłaconego w pierwszym terminie, nastąpi w sposób, przepisany dla ściągania zaległych podatków bezpośrednich, i to wraz z kosztami egzekucyjnemi, przewidzianemi w art. 6 ustawy z dnia 9 marca 1923 r. o karach za zwłokę (Dz. U. R. P. Nr. 31 poz. 189), oraz z procentami zwłoki po 2% miesięcznie.

Minister Skarbu władny jest płatność dodatkowego podatku rozłożyć na raty.

Art. 95. Osoby, winne zaniedbania zgłoszenia, przepisanego w art. 93, lub zgłoszenia ilości spirytusu, wyrobów wódczanych, drożdży i kwasu octowego, zmniejszonej więcej niż o 5% ilości, stwierdzonej urzędownie, ulegną karze pieniężnej w wysokości 10 — 20-krotnej ilości umniejszonego lub na umniejszenie narażonego dodatkowego podatku.

Niezależnie od tego można orzec konfiskatę niezgłoszonych do dodatkowego opodatkowania zapasów.

Art. 96. Ustawa niniejsza wchodzi w życie na całym obszarze Rzeczypospolitej Polskiej.

Postanowienia części II i III ustawy wchodzą w życie w ciągu 30 dni po ogłoszeniu, a część I w dniu 1 stycznia 1925 r.

Z chwilą wejścia w życie niniejszej ustawy tracą moc obowiązującą dotychczas obowiązujące ustawy i rozporządzenia, wydane w sprawach, unormowanych niniejszą ustawą.

Do czasu jednak wejścia w życie ogólnej ustawy karnej skarbowej należy stosować odpowiednio dotąd obowiązujące przepisy karne, tak materjalne, jak i formalne.

W przypadkach wymierzania kary w wysokości uszczuplonego podatku lub jego wielokrotności bierze się za podstawę wymiaru najwyższą cenę sprzedażna spirytusu według art. 22 p. 2.

Przepisy, dotyczące fabryk wódek gatunkowych, stosować należy do czasu wprowadzenia pełnego monopolu także do fabryk wódek czystych, o ile przepisy niniejszej ustawy nie stanowią inaczej.

Art. 97. Minister Skarbu określi sposób wprowadzenia państwowego monopolu spirytusowego.

Z pozostałego całego zapasu spirytusu w kraju Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego zakupi tak z produkcji rolniczej, jak i przemysłowej, w stosunku, odpowiadającym kontyngentowi odpędu gorzelni rolniczych i przemysłowych, do 31 października do 150 tys. hektolitrów po średniej cenie kosztów produkcji kampanji 1923/24, ustalonej dla województw warszawskiego, poznańskiego i lwowskiego w myśl art. 21 i 22 niniejszej ustawy. Zapłata za ten spirytus nastąpi najpóźniej w ciągu miesiąca po odstawie.

Resztę zapasu spirytusu z kampanji 1923/24 r. zwalnia się na wywóz zagranicę. Z ilości tej Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego zwolnić może do obrotu wewnętrznego fabrykantom wódek ilości spirytusu potrzebne do miesięcznej produkcji wódek, obliczonej według przeciętnej wytwórczości w ostatnich trzech miesiącach 1924 r., za uiszczeniem opłat dodatkowych, określonych przez Ministra Skarbu na podstawie art. 90 ustawy o monopolu spirytusowym.

Spirytus odpędzony w miesiącach wrześniu, październiku, listopadzie i grudniu 1924 r. podpada pod postanowienia art. 5 niniejszej ustawy.

Art. 98. Z dniem 1 stycznia 1925 r. rozlewnie czystych wódek, oraz fabryki wódek gatunkowych mogą zakupować spirytus wyłącznie od Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego.

Minister Skarbu oznaczy województwa, w których kolejno wprowadzany będzie pełny monopol spirytusowy. W województwach tych od tego terminu zakazany będzie wyrób wódek czystych przez prywatne rozlewnie i fabryki wódek.

Art. 99. 1) Zapotrzebowanie Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego, ustalone według art. 5 ustawy o monopolu spirytusowym na rok kalendarzowy 1926 przenosi się na okres kampanji 1925/1926.

W ciągu miesiąca sierpnia 1925 r. Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego powiadomi każdą gorzelnię, jaką ilość spirytusu obowiązana będzie dostarczyć w ciągu kampanji 1925/1926 t. j. w okresie od 1 września 1925 r. do 31 sierpnia 1926 r. i poda przypuszczalne terminy odbioru.

2) Podstawowa cena monopolowa, ustalona rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 16 lutego 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 19, poz. 141) stosuje się do ilości spirytusu, stanowiących wyznaczony dla Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego kontyngent zakupu na okres od 1 września 1924 r. do 31 sierpnia 1925 r. włącznie.

Dla gorzelni, które wyprodukowały i na własną prośbę za zezwoleniem Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego lub na dys-

pozycję tejże odstawiły przed 1 września 1925 r. ilości spirytusu, przekraczające kontyngent zakupu, wyznaczony do odstawy w kampanji 1924/1925 r., lecz w granicach kontyngentu zakupu, wyznaczonego na cały okres od 1 września 1924 r. do 31 grudnia 1925 r., przyjmie Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego odstawione ilości jako kontyngent zakupu na kampanję 1924/1925 r.

3) Gorzelnie rolnicze, które dla jakichkolwiek przyczyn nie odstawiły Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego części kontyngentu zakupu, wyznaczonego im na okres do dnia 1 września 1925 r., zostają zwolnione od odstawy brakującej części bez skutków, przewidzianych w art. 53 ustawy o monopolu spirytusowym, jednakowoż zwolnienie to nie ma wpływu na cenę nabycia spirytusu, określoną przez Dyrekcję Państwowego Monopolu Spirytusowego na zasadzie p. 4 niniejszego artykułu.

4) Skala dodatków względnie potrąceń art. 11 ustawy o monopolu spirytusowym stosuje się zależnie od wysokości kontyngentu zakupu, ustalonego przez Dyrekcję Państwowego Monopolu Spirytusowego w myśl zasad niniejszego artykułu, począwszy od kampanji 1924/1925 r.

Ewentualne dopłaty uskuteczniać będzie Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego w miarę odbioru z poszczególnych gorzelń rolniczych ostatnich transportów spirytusu na pokrycie kontyngentu zakupu danej gorzelni.

Art. 100. Wszelkie władze państwowe, tudzież urzędy kolejowe, pocztowe i władze samorządowe obowiązane są współdziałać z władzami skarbowemi oraz z organami Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego w skutecznem wykonywaniu monopolu spirytusowego i zawiadamiać je o spostrzeżonych wykroczeniach przeciw ustawie o monopolu spirytusowym.

Art. 101. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Skarbu.

Załącznik do art. 78 i 85.

Opłaty patentowe.

A. Opłaty od patentów za wyrób i przerób.

1. Od gorzelń i fabryk drożdżowo-gorzelniczych:

a) opłata zasadnicza za wypęd pierwszych 100.000 litrów spirytusu 100% 100 zł.,

b) opłata dodatkowa za każde następne 100.000 litrów spirytusu 100% 10 zł.

2. Od wytwórni drożdży prasowanych bez pędzenia spirytusu — opłata stała 15 zł.

3. Od rektyfikacji spirytusu:

a) opłata zasadnicza za pierwsze 100.000 litrów spirytusu surowego, przyjętego do magazynu dla oczyszczenia 520 zł.

b) opłata dodatkowa za każde następne 100.000 litrów spirytusu surowego 52 zł.

4. Od przerobu spirytusu w octowniach, politurniach, lakierniach, fabrykach chemicznych, perfumeryjnych, zakładach denaturacyjnych:

a) opłata zasadnicza od przerobu pierwszych 10.000 litrów spirytusu 10 zł.

b) opłata dodatkowa przy przerobie dalszych następnych 10.000 litrów spirytusu 10 zł.

5. Od fabryk wódek:

a) opłata zasadnicza 7.500 zł.

b) opłata dodatkowa za każde 1000 litrów przerobionego 100% spirytusu ponad 60.000 litrów 150 zł.

B. Opłaty od zakładów sprzedaży trunków.

1. Od zakładów restauracyjnych z uprawnieniem do sprzedaży wszelkich napojów wyskokowych w naczyniach zamkniętych i na kieliszki:

	w miejscowościach I kl.	II kl.	III kl.
	złotych		
I rzędu	900	600	300
II rzędu	400	200	100
2. Od zakładów uprawnionych do sprzedaży wszelkich trunków w naczyniach zamkniętych:			
a) detalicznie	200	100	50
b) hurtowo i hurtowo-fabryczn.	450	400	350
3. Od bufetów ze sprzedażą wszelkich trunków:			
a) przy teatrach, cyrkach, kinach, wyścigach, wystawach, klubach, lokalach stowarzyszeń i t. p.	100	75	50
b) w bufetach na balach i zabawach publicznych, nie wyłączając dobroczynnych, na dobę	10	7	5
4. Od karczem i domów zajezdnych, uprawnionych do sprzedaży wszelkich trunków	200	100	50
5. Od zakładów, trudniących się zawodowo ekspedycją trunków . .	400	400	400

Przepisy celne.

643.

OKÓLNIK I. DC. 7323/25.

W sprawie kasowania znaczków statystycznych.

Do Wszystkich Dyrekcji Ceł oraz Urzędów celnych.

Według zawiadomienia Głównego Urzędu Statystycznego niejednokrotnie nadchodzą do Urzędu deklaracje statystyczne, na których znaczki wcale nie są kasowane lub kasowane za pomocą przekreślania ołówkiem, co stwarza możliwość nadużyć.

Wobec tego poleca się, aby urzędy celne kasowały znaczki statystyczne przez wyciśnięcie pieczęci urzędowej na każdym znaczku w ten

sposób, aby część pieczęci znajdowała się na znaczku, część zaś poza nim na blankiecie statystycznym.

Warszawa, dnia 30 września 1925 r.

Za Ministra Skarbu:

(—) *Dzierzgowski.*

Dyrektor Departamentu Ceł.

644.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 23 września 1925 r.

w sprawie zakazu przywozu niektórych towarów.

Na zasadzie art. 7 ust. h ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. w przedmiocie uregulowania stosunków celnych (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 777) zarządza się, co następuje:

§ 1. Przywóz towarów, wyszczególnionych w załączniku do niniejszego rozporządzenia, jest zabroniony.

§ 2. Towary, o których mowa w § 1 niniejszego rozporządzenia, zwalniane są z zakazu przywozu przez urzędy celne na podstawie pozwoleń przywozowych, wystawionych przez Ministerstwo Przemysłu i Handlu. Pozwolenia te jednocześnie zastępują świadectwa pochodzenia.

§ 3. Towary objęte na mocy niniejszego rozporządzenia zakazem przywozu, a nie zawarte w rozporządzeniach: z dnia 17 czerwca 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 61, poz. 430) i z dnia 11 lipca 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 69, poz. 486), mogą być przywiezione bez pozwoleń przywozowych, o ile zostały nadane do przewozu koleją, statkiem lub pocztą bezpośrednio do polskiego obszaru celnego najpóźniej w przeddzień wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie 7-go dnia po ogłoszeniu.

Prezes Rady Ministrów

i Minister Skarbu:

(—) *W. Grabski.*

Minister Przemysłu i Handlu:

(—) *C. Klarner.*

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:

(—) *Janicki.*

(Dz. U. R. P. z dnia 8 października 1925 r. Nr. 102, poz. 719).

Załacznik do rozp. Rady Min. z dn. 23 września 1925 r. (poz. 719).

Pozycja taryfy celnej:	Nazwa towaru:
5 p. 1. a 1.	Ziemniaki przywożone w okresie od 15.II do 15.VII.
5 p. 1 c 1.	Kapusta głowiasta przywożona w okresie od 1.VI do 15.VII.
6 p. 1.	Jabłka świeże, oprócz przywożonych luzem lub w beczkach i w workach bez wewnętrznego opakowania.
6 p. 2	Owoce i jagody świeże oprócz przywożonych luzem lub w beczkach i w workach bez wewnętrznego opakowania.
6 p. 4	Pomarańcze i mandarynki.
6 p. 6 oraz uwaga	Winogrona świeże.
6 p. 7	Ananasy świeże.
7 p. 1, 2, 3, 4, 5, 6 oraz uwaga	Suszone i suche owoce i jagody wszystkie niecukrzone, oprócz towarów wymienionych w punkcie 7-ym.
9	Kapary, oliwki zielone i czarne, suche, w słonej wodzie lub oliwie, w beczkach, koszykach i t. p. naczyniach nie zamkniętych hermetycznie.
10 p. 3	Chleb świętojański.
11 p. 1, 2, 3 oraz uwaga	Orzechy (cała pozycja).
13 p. 2, 3 oraz uwaga I i II	Pasztety i przyprawy, oprócz już zabronionych rozporządzeniem z dn. 19 sierpnia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 81, poz. 783).
37 p. 1 a p. 2, 3a, 5	Ryby i kawior, oprócz towarów objętych punktami 1-b, c, d, 3-b, 4.
56 p. 2, 3, 4, 5, 6, 7	Futra, oprócz towaru futrzanego, surowego (p. 1).
57 p. 3 oraz uwaga I-b	Obuwie skórzane lakierowane, zamszowe, z materji jedwabnej, brokatu (przetykane nićmi srebrnemi i złotemi, również szychowemi), ze skór krokodylowych, wężowych i t. p. lub ze skór z wyciskanemi deseniami. Obuwie wszelkie z dodatkiem materjałów i skór wymienionych w niniejszym punkcie, gotowe i niewykończone. Skóry na obuwie skrojone lub zszyte (cholewki, wierzchy) należące do p. 3 niniejszej poz.
62 p. 11-c	Rośliny żyjące z wyjątkiem wymienionych w lit. a i b.
62 p. 13	Kwiaty, liście i wyroby z nich.
67 p. 1, 2 i uwaga I	Kamienie szlachetne, kamienie do ozdoby prawdziwe i sztuczne.
76 p. 3, 4, 5, 6	Wyroby porcelanowe z barwnemi lub złoconemi brzegami; z malowanemi ozdobami, majolika wszelka. Wyroby z porcelany i biskwitu dla ozdoby mieszkań, białe również malowane, lub z ozdobami kwiaty sztuczne; naśladownictwa roślin i ich części i wyroby z nich, również z dodatkami z innych materjałów, oprócz naczyń aptecznych z napisami lecz bez ozdób wymienionych w p. 3.

Pozycja taryfy celnej:	Nazwa towaru:
78 p. 1, 2, 3, 4	Szyby lustrzane i lustra, oprócz towaru wymienionego w punk. 5.
118	Wody aromatyczne bez spirytusu (z pieprzowej mięty, kwiatu pomarańczowego i t. p.).
119 p. 3	Perfumy bez spirytusu.
120 p. 1	Mydła toaletowe i lecznicze w stanie płynnym i stałym, oraz w proszku.
148 p. 2, a)	Wyroby ze złota, również emaljowane oprócz osobno wymienionych, koperty do zegarków, b) wyroby ze złota lub platyny ze szlachetnemi kamieniami i perłami.
3. a)	wyroby ze srebra, również emaljowane, pozłocone, oprócz osobno wymienionych; koperty do zegarków, b) wyroby ze srebra ze szlachetnemi kamieniami i perłami.
172 p. 1-a	Fortepiany.
172 p. 2	Pianina.
172 p. 3	Pozytywki, arfy i gramofony.
173 p. 8	Samochody osobowe.
173 p. 12	Cyklonetki.
173 p. 13	Motocykle również z przyczepami.
173 Uwaga	Towary objęte powyższemi punktami z wykończeniem tapicerskiem. Samochody osobowe zaopatrzone w karoserję karetkową.
177 p. 27	Karty do gry.
187 p. 3	Tkaniny bawełniane bielone zawierające w jednym kilogramie wagi powyżej 15 m. kw.
188 p. 2	Tkaniny meblowe.
188 p. 3	Tkaniny bawełniane, merceryzowane, barwione, tkane wielobarwnie i drukowane, zawierające w 1 kg. wagi powyżej 15 m. kw.
189	Aksamit, plusz i wstążki pluszowe, bawełniane, również wzorzyste.
193	Tkaniny lniane konopne i z innych materjałów włóknistych, wymienionych w punkcie 3 poz. 179.
193	Obrusy, serwetki, ręczniki, chusteczki it.p.
195 p. 1, 2, 3	Jedwabne: chusteczki tkane, fulary (oprócz wymienionych w pozycji 196), wstążki i taśmy, tiul, aksamit, plusz, szenila i tkaniny.
196	Fulary jedwabne w sztukach i chustkach, drukowane po utkaniu.
197	Półjedwabne: chustki tkane, tkaniny, wstążki, taśmy, aksamity i plusze; woszczanka i cerata jedwabna.
201	Kaszmiry prawdziwe i t. zw. francuskie oraz tkaniny, chustki i szarfy w rodzaju kaszmirowych z osnową wełnianą i wątkiem różnobarwnym wełnianym, albo różnobarwnym wełnianym i jedwabnym, również z domieszką bawełny.
203	Dywany wełniane lub półwełniane wszelkie. Materjały wełniane i półwełniane, wyrobione na wzór dywanów o wadze powyżej 1 klg. w 1 mtr. kw.
205 p. 1 a, b, p. 2 oraz uwaga, o ile dotyczy tych punktów	Materje i wyroby dziane jedwabne i półjedwabne.
205 p. 5-a	Wyroby szmuklerskie, wyroby plecione jedwabne i półjedwabne.
206 p. 3	Wyroby firankowe (oprócz jedwabnych) z wyjątkiem towaru wymienionego w p. 1 i 2.
207	Koronki i hafty (cała pozycja).
208	Tkaniny i tiule nie węższe od 70 cm. haftowane z jednego brzegu o szerokości haftu najwyżej do 4 cm.
209 Uwaga 1.	Futra, ubiory futrzane i okrycia zszyte, lecz niepokryte tkaniną.
209 Uwaga 2.	Ubiory i okrycia podbite futrem.
209 Uwaga 3.	Odzież z podszewką jedwabną lub półjedwabną, objęta powyższemi punktami.
Uwagi ogólne do poz. 183—209. 4.	Chustki, serwetki, obrusy, bielizna pościelowa, kołdry, firanki, zasłony i t. p. wyroby z materjałów włóknistych.
5.	Chustki, serwetki, obrusy, bielizna pościelowa, kołdry, firanki, zasłony i t. p. wyroby obrębione.
6.	Chustki, serwetki, obrusy, bielizna pościelowa, kołdry, firanki, zasłony i t. p. wyroby przybrane.
210 pp. 1a, b; 4 i uwaga 2.	Kapelusze, czapki futrzane i z obramowaniem futrzanem.
211 p. 1	Parasole, parasolki, laski z parasolami, kryte tkaniną jedwabną i półjedwabne.
211 p 2a	Parasole, parasolki, laski z parasolami, kryte innemi tkaninami (oprócz jedwabiu i półjedwabiu) z pokryciem przybranem.
212 p. 1 oraz uwaga 1, o ile dotyczy tego punktu.	Guziki i spinki z perłowej masy, szyldkretu, kości słoniowej i bursztynu.
213	Pióra ozdobne i sztuczne kwiaty.
214 p. 2	Sieczka szklana i paciorki i t. d. (cała pozycja z wyjątkiem punktu 1-go).
215 p. 1, 3, 4, 5, 6 a b c e	Wyroby galanteryjne toaletowe w całości lub rozebrane; zabawki dziecinne (cała pozycja), z wyjątkiem punktów 2-go i 6-go d).

(Dz. U. R. P. Nr. 102 z dn. 8 października 1925 r., poz. 719).

Sprawy walutowe.

645.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 22 września 1925 r.

w sprawie wycofania z obiegu biletów zdawkowych wartości 1 i 2 złotych.

Na zasadzie art. 3 i 4 ustawy z dn. 23 czerwca 1925 r. o uzupełnieniu rozporządzenia Prezy-

denta Rzeczypospolitej z dnia 14 kwietnia 1924 r. o zmianie ustroju pieniężnego (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 467) zarządza się co następuje:

§ 1. Bilety zdawkowe wartości 1 i 2 złotych z napisem „Bank Polski“ z datą 28 lutego 1919 r. tracą moc prawnego środka płatniczego z dniem 31 grudnia 1925 r.

Poczynając od 1 stycznia 1926 r. do 30 września 1926 r. powyższe bilety zdawkowe będą przyjmowane przy uiszczeniu wszelkich należności i wymieniane w Centralnej Kasie Państwowej, kasach skarbowych oraz oddziałach Banku Polskiego na bilon oraz bilety zdawkowe będące w obiegu.

Po dniu 30 września 1926 r. ustaje obowiązek wymiany powyższych biletów zdawkowych.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

(Dz. U. R. P. z dnia 8 października 1925 r. Nr. 101, poz. 715).

Przepisy o państwowej służbie cywilnej.

646.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 23 września 1925 r.,

uzupełniające niektóre postanowienia rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 26 czerwca 1924 r. o zakładach naukowych i egzaminach szkolnych, wystarczających do osiągnięcia stanowiska w państwowej służbie cywilnej.

Na mocy art. 11 i 119 ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej (Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 164) zarządza się, co następuje:

§ 1. Przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 26 czerwca 1924 r. o zakładach naukowych i egzaminach szkolnych wystarczających do osiągnięcia stanowiska w państwowej służbie cywilnej (Dz. U. R. P. Nr. 64, poz. 629) uzupełnia się, jak następuje:

§ 1 ustęp b) otrzymuje następujące brzmienie:

„Seminarja duchowne diecezjalne: w Poznaniu, Pelplinie, Przemyślu (rzymsko-katol. i grecko-katol.), Stanisławowie (grecko-katol.), Tarnowie i Płocku“.

§ 3 ustęp a) uzupełnia się ustępem końcowym: „a nadto na wydziałach: teologicznym i prawa kanonicznego Uniwersytetu Lubelskiego“.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów:
(—) *W. Grabski.*

Minister Wyznań Religijnych
i Oświecenia Publicznego:
(—) *St. Grabski.*

(Dz. U. R. P. z dnia 8 października 1925 r. Nr. 101, poz. 710).

647.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 23 września 1925 r.

w sprawie należności za podróże służbowe, delegacje (odkomederowania) i przeniesienia, odbywane poza granicami Państwa przez funkcjonarjuszów państwowych, sędziów, prokuratorów oraz wojskowych.

Na zasadzie art. 10 ustawy z dnia 9 października 1923 r. o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych i wojska (Dz. U. R. P. Nr. 116, poz. 924) i art. 6 § 1 ustawy z dnia 5 grudnia 1923 r. o uposażeniu sędziów w sądownictwie powszechnem i administracyjnem oraz prokuratorów (Dz. U. R. P. Nr. 134, poz. 1107) zarządza się co następuje:

§ 1. Rozporządzenie niniejsze normuje należności za odbywane poza granicami Państwa podróże służbowe, delegacje (odkomenderowania) i przeniesienia funkcjonarjuszów państwowych, wymienionych w art. 1 ustawy z dnia 9 października 1923 r. (z wyjątkiem pracowników kolei państwowych), praktykantów w służbie administracyjnej, sędziów, prokuratorów i kandydatów na stanowiska sędziowskie, wojskowych zawodowych, wojskowych wymienionych w art. 111, 112, 113 i 114 wyżej powołanej ustawy oraz szeregowych niezawodowych.

Należności za podróże służbowe, delegacje i przeniesienia pracowników kolei państwowych normują osobne przepisy.

§ 2. Należności unormowane niniejszem rozporządzeniem przysługują w czasie podróży zagranicą od chwili przejazdu do chwili powrotu przez polski punkt graniczny. Za czas podróży i pobytu na obszarze Państwa Polskiego przysługują diety i zwrot kosztów podróży, według norm ustalonych dla podróży służbowych w kraju, z wyjątkiem zwrotu kosztów przejazdu koleją oraz przewozu koleją bagażu podróżnego, do których ma zastosowanie niniejsze rozporządzenie.

Przy podróżach zagranicznych przysługują przez cały czas podróży i pobytu poza granicami Państwa diety przewidziane dla krańcowego punktu tej podróży; w razie jednak zatrzymania się po drodze dłużej niż 24 godziny przysługują za ten czas diety według norm stawek, ustalonych dla kraju, w którym się zatrzymano.

W wypadku podróży z zagranicy do kraju należą się diety według norm przewidzianych dla kraju z którego odbywa się podróż.

§ 3. Osobom wymienionym w § 1 przysługują:

I. W razie podróży służbowej (komisji) do miejscowości położonej poza zwykłem ich miejscem służbowem:

1) diety oraz

2) zwrot kosztów podróży.

II. W razie delegacji (odkomenderowania) do miejscowości położonej poza zwykłem ich miejscem służbowem:

1) diety za czas podróży i za czas pozostawania w delegacji oraz

2) zwrot kosztów podróży.

III. W razie przeniesienia na inne miejsce służbowe:

1) diety dla przeniesionego za czas podróży do nowego miejsca służbowego i za czas do chwili objęcia urzędowania, nie przekraczający 8 dni, liczących się od dnia następującego po przybyciu na nowe miejsce służbowe, oraz diety za czas podróży dla jego żony i dzieci, a to dla żony w wysokości 75%, dla dzieci w wysokości 50% diet, przysługujących przeniesionemu, o ile osoby te pozostają na jego utrzymaniu w rozumieniu art. 4 ustawy z dnia 9 października 1923 r.;

2) zwrot kosztów podróży dla przeniesionego, jego żony i dzieci, o ile osoby te pozostają na jego utrzymaniu w rozumieniu art. 4 ustawy z dnia 9 października 1923 r.;

3) zwrot kosztów przewozu urządzenia domowego.

§ 4. Diety ustala się jak następuje:

1. Ameryka, Palestyna, Persja, Egipt, Australja, Japonja i Chiny.

Grupa uposażenia	I-II-III-IV	dol. am.	13.—
„ „	V-VI	„ „	11.—
„ „	VII-VIII-IX	„ „	9 —
„ „	X-XI-XII	„ „	5.—
„ „	XIII-XIV-XV-XVI	„ „	4.—

2. Anglja.

Grupa uposażenia	I-II-III-IV	dol. am.	11.—
„ „	V-VI	„ „	9.—
„ „	VII-VIII-IX	„ „	7.—
„ „	X-XI-XII	„ „	4.—
„ „	XIII-XIV-XV-XVI	„ „	3.—

3. Holandja i Szwecja.

Grupa uposażenia	I-II-III-IV	dol. am.	10.—
„ „	V-VI	„ „	8.—
„ „	VII-VIII-IX	„ „	6.—
„ „	X-XI-XII	„ „	3.—
„ „	XIII-XIV-XV-XVI	„ „	2.1/2

4. Turcja, Norwegja i Danja.

Grupa uposażenia	I-II-III-IV	dol. am.	9.—
„ „	V-VI	„ „	7.—
„ „	VII-VIII-IX	„ „	5.—
„ „	X-XI-XII	„ „	3.—
„ „	XIII-XIV-XV-XVI	„ „	2.25

5. Szwajcarja.

Grupa uposażenia	I-II-III-IV	fr. szw.	32.—
„ „	V-VI	„ „	27.—
„ „	VII-VIII-IX	„ „	21.—
„ „	X-XI-XII	„ „	15.—
„ „	XIII-XIV-XV-XVI	„ „	10.—

6. Niemcy.

Grupa uposażenia	I-II-III-IV	mk. niem.	28.—
„ „	V-VI	„ „	22.—
„ „	VII-VIII-IX	„ „	17.—
„ „	X-XI-XII	„ „	12.—
„ „	XIII-XIV-XV-XVI	„ „	8.—

7. Francja, Belgja, Włochy, Hiszpanja, Portugalja, Grecja i Węgry.

Grupa uposażenia	I-II-III-IV	fr. szw.	25.—
„ „	V-VI	„ „	22.—
„ „	VII-VIII-IX	„ „	18.—
„ „	X-XI-XII	„ „	10.—
„ „	XIII-XIV-XV-XVI	„ „	8.—

8. Finlandja, Łotwa, Estonja, Rumunja, Jugosławja, Bułgarja i Austrja.

Grupa uposażenia	I-II-III-IV	fr. szw.	20.—
„ „	V-VI	„ „	16.—
„ „	VII-VIII-IX	„ „	13.—
„ „	X-XI-XII	„ „	9.—
„ „	XIII-XIV-XV-XVI	„ „	8.—

9. Czechy.

Grupa uposażenia	I-II-III-IV	kor. cz.	150.—
„ „	V-VI	„ „	125.—
„ „	VII-VIII-IX	„ „	95.—
„ „	X-XI-XII	„ „	60.—
„ „	XIII-XIV-XV-XVI	„ „	50.—

10. Rosja.

Grupa uposażenia	I-II-III-IV	dol. am.	8.—
„ „	V-VI	„ „	6.—
„ „	VII-VIII-IX	„ „	4.—
„ „	X-XI-XII	„ „	3.—
„ „	XIII-XIV-XV-XVI	„ „	2.—

Diety należy przy podróżach do krajów, wymienionych pod 7) i 8), płatne są we frankach francuskich lub w walucie tego kraju do którego wyjeżdża funkcjonarjusz, lub w którym się zatrzymuje po drodze dłużej aniżeli 24 godziny, według przeciętnego kursu franka szwajcarskiego w dniu, poprzedzającym rozpoczęcie podróży, na giełdzie stolicy tego kraju, do którego podróż się odbywa. Przy podróżach dłużej trwających oraz delegacjach (odkomenderowaniach), przy których wypłata diet ma miejsce miesięcznie, obliczanie diet następuje według kursu franka szwajcarskiego z ostatniego dnia miesiąca, poprzedzającego wypłatę.

§ 5. Sędziowie i prokuratorzy, zaliczeni do grup uposażenia A i B otrzymują diety w wysokości, ustalonej dla VI i V grupy uposażenia, zaliczeni do grup C i D w wysokości, ustalonej dla grup uposażenia IV—I.

Praktykanci w służbie administracyjnej oraz kandydaci na stanowiska sędziowskie otrzymują diety tej grupy uposażenia urzędników państwowych, według której pobierają wynagrodzenie.

Szeregowi niezawodowi mają przy podró

żach służbowych prawo do diet ustalonych dla XIII—XVI grupy uposażenia.

W razie awansu w czasie podróży służbowej lub delegacji (odkomenderowania) należą się wyższe diety od dnia, od którego przysługuje prawo do wyższego uposażenia.

Przy podróżach, odbywanych w charakterze kurjera dyplomatycznego, przysługują diety przywiązane do VIII grupy uposażenia.

W razie wykorzystania jazdy kurjerskiej w celu odbycia podróży służbowej, przysługują diety przywiązane do posiadanej grupy uposażenia.

§ 6. W wypadku delegacji (odkomenderowania) wypłaca się przez pierwsze dwa tygodnie, licząc od dnia następnego po dniu przybycia na miejsce delegacji (odkomenderowania), diety w wysokości ustalonej w § 4, przez następnych sześć tygodni wypłaca się żonatym i wdowcom z dziećmi diety zmniejszone o 20%, samotnym zaś diety zmniejszone o 40%, po upływie wymienionego czasu wypłaca się żonatym i wdowcom z dziećmi w grupach uposażenia od I—VI diety zmniejszone o 45%, zaś w grupach uposażenia od VII—XVI diety zmniejszone o 35%, samotnym natomiast w grupach uposażenia od I—VI diety zmniejszone o 75%, zaś w grupach uposażenia od VII—XVI diety zmniejszone o 60%.

Delegacja (odkomenderowanie) może trwać zasadniczo tylko pół roku. Przedłużenie delegacji (odkomenderowania) ponad pół roku może nastąpić jedynie w wyjątkowych wypadkach, uzasadnionych ważnemi względami służbowemi za zezwoleniem właściwego Ministra.

Ograniczenie co do czasu, zawarte w poprzednim ustępie nie dotyczy wypadku odkomenderowania na kursy do szkół wojskowych lub cywilnych.

O ile delegowany (odkomenderowany) otrzymuje mieszkanie w budynku rządowym, zmniejsza się diety, określone w ustępie pierwszym niniejszego paragrafu, o 10% diety przysługującej.

W razie podróży służbowych w czasie delegacji (odkomenderowania), do miejscowości położonych poza miejscem delegacji (odkomenderowania) uzupełnia się diety, pobierane z tytułu delegacji (odkomenderowania), o ile wypłacane są stosownie do ustępu pierwszego niniejszego paragrafu w wymiarze zmniejszonym, do wysokości określonej w § 4. Ponadto zwraca się koszty podróży według zasad ustalonych w niniejszem rozporządzeniu.

W razie podróży służbowych, odbywanych w pierwszych dwóch tygodniach delegacji (odkomenderowania), przedłuża się okres dwutygodniowy, za który wypłaca się stosownie do ustępu pierwszego niniejszego paragrafu pełne diety, o ilość dni, w których odbywano podróże służbowe.

§ 7. Jednostką obliczenia diet jest 24-godzinny okres czasu, liczący się zawsze od 24 godziny. Za przeciąg czasu krótszy niż 24 godziny wypłaca się całą dietę, jeżeli czynność służbowa łącznie zpodróżą lub sama podróż trwała co namniej 6 godzin.

Jeżeli w ciągu doby kalendarzowej odbywała się podróż służbowa zarówno na obszarze Państwa Polskiego, jak i na terytorjum zagranicznem, a pobyt na terytorjum zagranicznem trwał co najmniej 6 godzin, należą się za odnośną dobę diety zagraniczne.

§ 8. W razie odbywania podróży koleją, początek tejże podróży należy liczyć od chwili odejścia pociągu, ustalonej w oficjalnym rozkładzie jazdy. W razie zaś odbywania podróży innym środkiem lokomocyjnym, np. samochodem, końmi i t. p. należy liczyć początek tejże podróży od chwili ruszenia z miejsca, o ile nie można analogicznie zastosować przepisu zawartego w poprzednim zdaniu.

§ 9. Diety należą się również za niedziele i święta, przypadające w czasie trwania podróży służbowej lub delegacji.

§ 10. Diety należą się również w wypadku zachorowania w czasie podróży służbowej lub delegacji przez cały czas spowodowanego chorobą pobytu w odnośnej miejscowości, o ile choroba zostanie stwierdzona świadectwem lekarskiem.

§ 11. Pozostającemu w delegacji (odkomenderowaniu) nie przysługuje prawo do diet za czas urlopu wypoczynkowego.

§ 12. Przy podróżach do państw ościennych przysługuje połowa diet, przewidzianych przy podróżach do danego państwa, jeżeli podróż nie pociągała za sobą konieczności nocowania na odnośnem terytorjum.

§ 13. Zwrot kosztów podróży obejmuje ceny biletów jazdy koleją lub statkiem, koszty przejazdu innemi środkami komunikacyjnemi, koszty przewozu koleją lub statkiem bagażu podróżnego, zwrot wydatków na tragaży, jak również zwrot kosztu dojazdu na dworzec i z dworca kolejowego, względnie do przystani i z przystani.

Funkcjonarjuszom państwowym i wojskowym, pobierającym uposażenie według grupy od I do VI oraz sędziom i prokuratorom zwraca się cenę biletu I klasy kolei lub statku, funkcjonarjuszom państwowym i wojskowym, pobierającym uposażenie według grupy od VII do IX, cenę biletu II klasy, funkcjonarjuszom państwowym i wojskowym, pobierającym uposażenie według grup od X do XVI cenę biletu III klasy. Praktykanci w służbie administracyjnej i kandydaci na stanowiska sędziowskie otrzymują zwrot ceny biletu tej klasy, którą w myśl postanowienia zawartego w poprzedniem zdaniu, przywiązana jest do grupy, według której pobierają uposażenie.

Jeżeli na statku znajdują się dwie klasy, zwraca się cenę biletu I klasy również i tym, którzy w myśl postanowienia zawartego w poprzednim ustępie, mają w razie jazdy koleją prawo do biletu II klasy, cenę zaś biletu II klasy tym, którzy w razie jazdy koleją mają prawo do biletu III klasy.

Jeżeli przejazd nastąpił pociągiem pośpiesznym, w którym niema III klasy, otrzymuje ten, który zresztą posiada tylko prawo do zwrotu kosztów przejazdu III klasą, zwrot ceny biletu klasy II.

Odbywającym podróże służbowe (komisje) może być przyznany zwrot faktycznie poniesionych i udowodnionych kosztów przejazdu wozem sypialnym, o ile mają w myśl postanowień zawartych w niniejszym paragrafie prawo do zwrotu kosztów biletu pierwszej klasy oraz jeżeli:

a) podróż koleją trwała co najmniej sześć godzin, pomiędzy 21-ą a 6-ą godziną,

b) zachodziła konieczność pełnienia następnego dnia czynności urzędowych,

c) władza zlecająca podróż służbową stwierdziła konieczność przejazdu wozem sypialnym na koszt Skarbu Państwa,

d) do rachunku kosztów podróży dołączono oryginalny kupon, uprawniający do zajęcia miejsca w wozie sypialnym.

Funkcjonarjuszom państwowym i wojskowym, nie posiadającym w myśl postanowień niniejszego paragrafu prawa do przejazdu I klasą, a odbywającym podróż w charakterze kurjera dyplomatycznego, może władza wysyłająca przyznać prawo przejazdu na koszt Skarbu Państwa klasą I oraz wozem sypialnym, o ile jest to koniecznem ze względów służbowych.

Osoby mające prawo do ulg w przejazdach państwowemi lub zarządzanemi przez Państwo środkami komunikacyjnemi otrzymują przy likwidacji kosztów podróży zwrot ceny ulgowej.

§ 14. O ile opłacono bilet okrętowy z utrzymaniem, zwraca się cenę całego biletu, natomiast za czas podróży na okręcie przysługuje tylko 25% diet.

§ 15. Przy podróżach kołowych zwraca się faktycznie wydaną kwotę o ile okoliczność, że kwota ta nie jest wyższą od przeciętnej ceny najmu koni w danej miejscowości, zostanie stwierdzona przez właściwą władzę konsularną.

Wydatek na podróż kołową zwraca się tylko wtedy, jeżeli niema możności przejazdu kolejami wszelkiego rodzaju, omnibusami, statkami i t. p.

Przy podróżach wspólnych wolno zaliczyć dla każdych trzech osób jedną podwodę. W razie przewozu aktów lub przedmiotów potrzebnych do spełnienia czynności służbowej, w większej ilości lub znaczniejszych rozmiarów, wolno zaliczyć jedną podwodę dla dwóch osób. Koszty wspólnej podróży kołowej zalicza zawsze urzędnik posiadający wyższą grupę uposażenia.

§ 16. Przy podróżach służbowych (komisjach) i delegacjach (odkomenderowaniach) poza granicami Państwa zwraca się faktyczne koszty przewozu koleją i statkiem koniecznego osobistego bagażu podróżnego o wadze do 100 klg., ile czynność służbowa łącznie z podróżą trwała co najmniej sześć dni oraz koszt przewozu aktów i innych przedmiotów potrzebnych do spełnienia czynności służbowych, bez względu na wagę oraz czas trwania podróży służbowej.

Postanowienie o zwrocie faktycznych kosztów przewozu koleją i statkiem koniecznego osobistego bagażu podróżnego ma zastosowanie również do przeniesień na inne miejsca służbowe, przyczem nie obowiązuje ograniczenie co do czasu trwania podróży.

§ 17. Osobom, wymienionym w § 1 z wyjątkiem szeregowych niezawodowych zwraca się wydatki na dojazd do dworca kolejowego i z dworca kolejowego, względnie do przystani i z przystani oraz wydatki ponoszone na tragarzy przy każdym dojeździe i odjeździe oraz przy każdem przesiadaniu na stacjach węzłowych. Wydatki powyższe zwraca się w wysokości kosztów faktycznych i odpowiadających miejscowym cenom.

§ 18. Za czynności komisyjne w miejscowościach położonych bliżej niż 2 km. od gmachu, w którym mieści się urząd, nie należą się ani koszty podróży ani diety.

§ 19. Do miejsca czynności komisyjnych względnie miejsca delegacji (odkomenderowania) należy zdążać bez żadnej przerwy i to bez względu na odległość.

Rozpoczętej komisji nie wolno przerywać inaczej, jak tylko z ważnych przyczyn, które muszą być szczegółowo umotywowane.

Przy podróżach kołowych, odbywanych jednym ciągiem bez przerwy, należy odbyć co najmniej 40 km. drogi w jednym dniu. Zresztą należy używać tylko takich środków komunikacyjnych, które nie powodując niepotrzebnej zwłoki w osiągnięciu celu podróży, połączone są z najmniejszemi kosztami dla Skarbu Państwa.

§ 20. Funkcjonarjuszom państwowym służby zagranicznej oraz wojskowym, przesiedlającym się poza granicami Państwa, nowomianowanym na stanowiska służby zagranicznej, względnie odwołanym do kraju, zwraca się udowodnione koszty przewozu urządzenia domowego w wysokości nie przekraczającej: odnośnie do samotnych jednomiesięcznego, odnośnie do osób, utrzymujących jednego lub dwóch członków rodziny w rozumieniu art. 4 ustawy z dnia 9 października 1923 r., dwumiesięcznego, odnośnie do osób, utrzymujących więcej niż dwóch członków rodziny, trzymiesięcznego uposażenia, przysługującego na nowem miejscu urzędowania. Przy odwołaniu do kraju bierze się za podstawę ostatnio pobierane uposażenie zagraniczne.

Przez uposażenie zagraniczne w znaczeniu niniejszego rozporządzenia rozumie się uposażenie bez dodatku reprezentacyjnego.

Przy przeniesieniu, połączonem z awansem, miarodajnem jest uposażenie, osiągnięte przez ten awans.

W zupełnie wyjątkowych wypadkach możliwy jest za zgodą Ministra Skarbu zwrot szczegółowo wykazanych i udokumentowanych kosztów przewozu urządzenia domowego, przewyższających wysokość ustaloną w ustępie pierwszym niniejszego paragrafu.

Wydatku na ubezpieczenie przewozu rzeczy Skarb Państwa nie zwraca.

Utrzymującemu rodzinę w rozumieniu art. 4 ustawy z dnia 9 października 1923 r. można przyznać dopiero wówczas pełne kosza przeniesienia, jeżeli dostarczy dowodu zamieszkania rodziny na nowem miejscu służbowem. Jeżeli funkcjonarjusz przesiedla się sam, przyznaje

mu się zwrot kosztów w wymiarze określonym dla samotnych.

§ 21. Funkcjonarjuszom państwowym służby zagranicznej oraz wojskowym przesiedlającym się poza granicami Państwa, nowomianowanym na stanowiska służby zagranicznej, względnie odwołanym do kraju przysługuje prawo do zarachowania kosztów podróży pozostających na ich utrzymaniu żony i dzieci według norm, przysługujących im samym w myśl niniejszego rozporządzenia.

Ponadto przysługuje wszystkim kierownikom placówek zagranicznych bez względu na stopień służbowy i ich stan rodzinny prawo zarachowania kosztów podróży jednej osoby ze służby; wszystkim innym funkcjonarjuszom państwowym służby zagranicznej i wojskowym przysługuje prawo do likwidowania kosztów przejazdu jednej osoby ze służby tylko w tym wypadku o ile rodzina przesiedlającego składa się z niemniej, niż trzech osób łącznie z funkcjonarjuszem.

Przy podróżach koleją i statkiem zwraca się koszty podróży sługi według norm ustalonych dla funkcjonarjuszów zaliczonych do X—XVI grupy uposażenia.

Delegowanym, przeniesionym następnie do miejscowości, do której ich uprzednio delegowano, przysługuje oprócz należności z § 3 punktu III zwrot kosztów podróży do miejscowości, w której mieli stały przydział służbowy i z powrotem, oraz diety za czas tej podróży z wyłączeniem czasu pobytu w odnośnej miejscowości według zasad, ustalonych dla podróży służbowych, o ile podróż ta jest konieczną dla uregulowania spraw wynikłych wskutek przeniesienia.

§ 22. Wszelkie rachunki kosztów podróży i przeniesienia mają być przedstawione w terminie 14 dni, liczącym się od dnia następnego po dniu, w którym ukończono podróż służbową względnie przesiedlenie.

W wypadkach powtarzających się wyjazdów służbowych np. pewnych stałych inspekcyj, czynności nadzorczych i t. p. mogą być rachunki kosztów podróży za zezwoleniem właściwej władzy naczelnej przedstawione miesięcznie w przeciągu dni ośmiu za miesiąc ubiegły. Przy delegacjach (odkomenderowaniach) dłużej trwających należy rachunki diet przedstawiać miesięcznie w przeciągu ośmiu dni za miesiąc ubiegły.

Przekroczenie powyższych terminów bez dostatecznego usprawiedliwienia pociąga za sobą utratę prawa do zwrotu kosztów, a w następstwie tego obowiązek zwrócenia Skarbowi Państwa całej zaliczki przyznanej na zasadzie § 24 względnie § 25 niniejszego rozporządzenia.

Każdy rachunek kosztów podróży musi być opatrzony klauzulą władzy zarządzającej komisję, lub przełożonej władzy służbowej, stwierdzającą konieczność odbycia podróży, należyte użycie czasu i środków komunikacyjnych, tudzież wykonanie zlecenia służbowego.

Przeciw odmowie przyznania zarachowanych kwot może być wniesione w terminie 14 dni, liczącym się od dnia następującego po dniu doręczenia decyzji, przedstawienie do władzy II instancji względnie do władzy naczelnej, która rozstrzyga ostatecznie. Przedstawienie niema miejsca, o ile władzą, która odmówiła likwidacji rachunku była władza naczelna.

§ 23. Jeżeli wskutek nadzwyczajnych wypadków cały urząd zostanie przeniesiony czasowo do innej miejscowości należy stosować § 3 punkt II niniejszego rozporządzenia.

§ 24. Udającemu się w podróż służbową przysługuje prawo do zaliczki, nieprzekraczającej przypuszczalnych kosztów podróży i należnych diet.

Jednocześnie z przedłożeniem rachunku winna być zwrócona ewentualna pozostałość zaliczki.

§ 25. Postanowienia zawarte w § 24 stosują się również do należności z tytułu przeniesienia.

§ 26. W wypadkach, w których podróże służbowe trwają przez dłuższy okres czasu, albo stale się powtarzają, szef właściwej władzy naczelnej może przyznać za zgodą Ministra Skarbu ryczałt zamiast kosztów podróży i diet.

§ 27. Do wyjaśnienia wątpliwości powstałych przy stosowaniu niniejszego rozporządzenia powołany jest Prezes Rady Ministrów.

§ 28. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Z dniem tym tracą moc obowiązującą wszystkie przepisy obowiązujące w przedmiocie, objętym niniejszem rozporządzeniem.

Prezes Rady Ministrów i Minister Skarbu:

(—) *W. Grabski.*

(Dz. U. R. P. z dnia 8 października 1925 r. Nr. 101, poz. 711.).

Tłoczono czcionkami Drukarni Państwowej, Miodowa Nr. 22. 30444. 3. X. 1925 r. 6.000.